

Seulun Vain

Hinta 5€

Elysanomat 6 2019, Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Sisällysluettelo

- s. 3 Valmistakaa tie Herralle *Antero Rasilainen*
- s. 4 Taivas sylissäni *Seppo Suokunnas*
- s. 6 Henna Niemiselle musiikki merkitsee yhteyttä Jumalaan *Harri Kuhalampi*
- s. 10 Minä seison ovella ja kolkutan *Anneli Lähdesmäki*
- s. 11 Lähetyskenttä keskellämme kasvaa *Pirjo Nurmesviita ja Irmeli Hokkanen*
- s. 14 Mikko-Matti Rinta-Harri, lähetyskasvattaja Jalasjärven Jokipiistä *Kari Lähdesmäki*
- s. 18 Lähetystyö - yhteyttä ja ystävyyttä *Pekka Kiviranta*
- s. 20 Elyn perinteinen joulukeräys
- s. 22 Laulu luo joulun *Harri Kuhalampi*
- s. 25 Tähtien kertomaa *Sirkku Lähdesmäki*
- s. 26 Novelli: Kirvesmiehen perhe *Erja Kuhalampi*
- s. 28 Askarteluideoita afrikkalaisittain: Tsege-tsege ja kumiämpäri *Mikko-Matti Rinta-Harri*
- s. 30 Ruokaisa pannukakku *Virpi Tuominiemi*
- s. 31 Yhteistyökumppaneiden joulutervehdyksiä

Kansikuvat,
Ann-Christine Engblom, Seimen äärellä
Takasivu Photo by Caleb Woods on Unsplash

Elysanomat

Toimituksen sähköposti: ely@evangeliset.net
Lehden toimitus: Antero Rasilainen, Anneli ja Kari Lähdesmäki, Pirjo Nurmesviita, Ulla Latomäki, Erja Kuhalampi, Liisa ja Valto Käkälä
Taitto: Virpi Tuominiemi
Painopaikka: Erweko Oy, Oulu

ISSN-L 1799-9731
ISSN 1799-9731 (painettu)
ISSN 1799-974X (verkkojulkaisu)

Elysanomat on Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry:n jäsenlehti.

ELYn toimisto:

Kokkolantie 12, 43500 Karstula
p. 040 415 9416
Sähköposti: ely@evangeliset.net

Päätili:

K-S OP IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Rahankeräyslupa

Luvan saaja: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry (2243354-4)

Luvan myöntäjä: Poliisihallitus

Luvan nro: RA/2019/603

Myöntämisaikakohta: 10.8.2019

Toimeenpanoaika: 10.8.2019-9.8.2021

Toimeenpanoalue: Koko maa pois lukien Ahvenanmaa

Toimeenpanija: Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Kerätyt varat käytetään yhdistyksen lähetystyön kohteissa seurakuntatyöhön (julistus- ja opetustoiminta, musiikkityö), orpotyöhön, koulutustoimintaan, diakoniseen avustustoimintaan sekä rakennusprojekteihin (mm. kirkko- ja koulurakennukset). Yhdistyksen lähetyskohteita ovat Venäjä, Viro, Israel, Kongo ja Sambia. Lisäksi varoja käytetään yhdistyksen kotimaan työhön, johon sisältyy kaikenikäisille suunnattu jumalanpalvelus-, seurajuhla- ja kokoontumistoiminta (esimerkiksi lähetyspiirit), musiikkityö (mm. kuoro- ja musiikkiryhmätoiminta sekä laulutapahtumat), raamattukoulutus, lapsi-, varhaisnuoriso- ja perhetyö (mm. leiritoiminnan muodossa), diakoninen toiminta, retkitoiminta, nais- ja miestapahtumien järjestäminen sekä maahanmuuttajatyö. Varat käytetään edellä kuvattuun työhön liittyviin palkkakuluihin ja muihin välittömiin toimintakuluihin, materiaalikuluihin, tapahtumajärjestelykuluihin, rakennushankkeisiin ja muihin kiinteistökuluihin, diakoniatyöhön, hätäapuun sekä koulutuskuluihin. Varoja voidaan käyttää myös yhdistyksen toiminnasta tiedottamiseen.

Kerättävät varat on tarkoitus käyttää samalla tai seuraavalla tilikaudella.

Esim. joulukeräyksen tulot tilitetään tilinumero IBAN FI06 5114 0220 0380 63.

Valmistakaa tie Herralle

Venäjän Karjalassa autoillessa saa joka reissulla jännittää, millaisessa kunnossa tiet ovat? Joko uusi tie on valmistunut, vieläkö tietyöt ovat meneillään. Päästäänkö turvallisesti perille? Ilolla siunaamme kaikkia työtätekeviä, jotka pitkiä päiviä tehden valmistavat meille tasaisen ja turvallisen tien liikkua. Adventti on Jeesuksen odotuksen aikaa, tien valmistamisen aikaa, jotta Jeesus voisi tulla hyvää, tasaista tietä suoraan sydämeen. Niinkö se on? Siitäkö se on kiinni, miten minä olen osannut tai edes halunnut valmistaa tietä? Epäily nousee sydämeen: olenko osannut, olenko toiminut oikein? Tuleeko Jeesus vain niiden luo, jotka odottavat ja kaipaavat? Jotka tarvitsevat? Kyllä, varmasti hän tulee heidän luokseen. Kun huudat Jeesusta avuksi, hän varmasti tulee, olipa joulu tai juhannus. *"Huuda minua avuksi hädän päivänä! Minä pelastan sinut, ja sinä kunnioitat minua."* Ps.50:15 Mutta älä kuvittele, että Jumala tyytyisi vain odottamaan, milloin ihminen hädässään huutaa häntä. Ei. Kyllä hän tulee tänäkin jouluna. Kutsumattakin! Ylättäen. Kun kirkoissa luetaan jouluevankeliumi, hän

itse on läsnä. Kun kodissasi hiljennyt joulun sanoman äärelle, yksin tai rakkaittesi kanssa, hän on läsnä.

Ja hän kääntää meitä kuuluttamaan tänäkin jouluna: *"Sanokaa tytär Siionille: Katso, sinun pelastajasi saapuu."* Jes.62:11. Pelastaja tulee. Jos kodissasi on tulipalo, odotat malttamattomana, milloin palokunta saapuu sinua auttamaan ja pelastamaan. Et sinä vie palavaa kotiasi pelastajien luo, he tulevat sinun luoksesi. Samalla tavalla adventin ja joulun sanoma kertoo meille, että Jeesus tulee. Hän tulee sinunkin luoksesi. Hän etsii sinut. Hän tulee sinua varten. Miksi? Jos kodissasi on tulipalo, ymmärrät kyllä, että pelastusta tarvitaan, ja nyt heti. Mutta kuka kertoisi sen ihmiselle, joka sitä ei ymmärrä. Eikä osaa edes häntä pyytää tulemaan? Voisitko sinä olla tällainen sanansaattaja, Jumalan apulainen, joka rukoilee lähimmäisen puolesta. Valmistaa tietä, että auttaja on läsnä, kun häntä tarvitaan? Ei häntä tarvitse käskää tulemaan. Ei maanitella. Hän tulee. Mielellään. Usein. Jokaisen luo. Hän tulee, koska hän rakastaa sinua. Olisiko tämä lehti yksi väline, jolla voisit ilahduttaa

naapuria tai sukulaista, ventovierastakin? Tuoda joulun sanoman hänelle, joka ei sitä vielä omista.

Jumalan rakkaus ei ole rakkautta menneessä aikamuodossa. Jumala rakastaa yhä. Samalla rakkaudella kuin silloin, kun Jeesus tuli maailmaan. Kun Jeesus tulee, kun evankeliumi pyhän hengen työn kautta löytää sydämeen, silloin avautuu taivas. Joulu tulee – siksi, tule joulun Herra, Vapahtaja ja siunaa minunkin jouluni.

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Tämä joululehti on tarkoitettu tuomaan jouluiloa sinulle. Ja toivomme, että voisit myös laittaa tätä iloa eteenpäin. Siksi tässä alla on jätetty tilaa, sinun joulutervehdyksellesi ystävälle, naapurille, sukulaiselle. Laitetaan ilouutinen eteenpäin. Levollista ja siunattua Joulua Sinulle.

Taivas sylissäni

Kuva Timo Keski-Antila

Tämän joululehden toimittaja antoi minulle raamattuopetusta varten teemaksi "Taivas sylissäni". Aivan mahtava aihe. Kiitos siitä! Annettu teema ei ole vain kaunis ja koskettava, vaan siihen sisältyy kaipuu ja sanoma. Taivasta, Jumalan läsnäoloa me kaipaamme ja odotamme ja rukoilemme. Valoa, autuutta ja rakkautta luoksemme ja sydämeemme. Tuskin on yhtäkään ihmistä, joka ei haluaisi tehdä elämänsä matkaa taivas sylissään, jos se vain olisi mahdollista. Monet kieltävät kyllä kaiken uskonnollisen, tai yrittävät kieltää. Mutta sisimmässä on odotus, hyväksyykö Jumala minua ja tarvitseeko hän minua. Kysellään, onko Kaikkivaltiaalla Jumalalla jonkinlaiset piirustukset minunkin elämäni varten.

Eikä vain odotus. Vaan koko joulun sanoma, tässä ja nyt. "Taivas sylissäni." Sinulle, minulle, kaikille. Taivas on laskeutunut Jeesuksen Kristuksen, ihmiseksi tulleen Jumalan myötä maan päälle. Taivas meille, aivan syliin saakka! On siinä ihmettä.

Voiko siihen uskoa ja luottaa? Mistä tämän tiedän?

Katsotaan Raamatusta. Israelin kansa odotti Messiasta, kauan. He odottivat ja pettyivät, ja odottivat taas. Joko nyt Messias, auttaja ja pelastaja tulisi. Yksi odottajista oli Simeon. Hän oli hurskas ja jumalaapelkäävä mies Jerusalemissa. *"Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään"*, kertoo evankeliumin kirjoittaja (Luuk.2:25). Tästähän kirkoissa saarnataan kynttilänpäivänä, joka juhla muodostaa joulupiirin päätöksen.

Simeon odotti lohdutusta. Siellä oli myös naisprofeetta Hanna, joka odotti *"Jerusalemin lunastusta"* (2:38). Kummankin odotus poikesi tuon ajan monista ulkonaisista ja poliittisista messiasodotuksista. Heidän odotuksensa oli luonteeltaan hengellistä, luvattuun Vapahtajaan kohdistuvaa.

Simeon oli varustettu erityisillä profetian lahjoilla. Pyhän Hengen johduksesta Simeon tuli temppeeliin juuri silloin, kun Maria ja Josef toivat sinne Jeesus-lasta tehdäkseen niin kuin juutalaisen lain mu-

kaan oli tehtävä. Simeon otti lapsen käsivarsilleen ja ylisti Jumalaa. Vanhan Simeonin odotus oli nyt täyttynyt. Hän oli nähnyt Jeesuksen, pelastuksen, jonka Jumala on kaikille kansoille valmistanut. Hän oli nähnyt Vapahtajan, Messiaan, pelastajan, autuuden. (Luuk.2:28-32)

Simeonin kiitoslaulu (nunc dimittis -alkusanojen mukaan) on kristikunnassa hyvin tunnettu ja käytetty virsien ja musiikkikappaleitten lähteenä. Sen sanoissa *"Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä"* on nähty monenlaista sisältöä. Usein on katsottu, että profeetta on nyt valmis muuttamaan ajasta ikuisuuteen, kun elämäntehtävä on suoritettu. Niinpä tätä jaetta on toisinaan käytetty hautauspuheen tekstinä.

Tai se on liitetty myöhäisen illan hetkipalveluksiin ja iltavirsiin. Nyt on aika rauhassa mennä levolle, kun kaikki on hyvin. Pimeys saapuu, mutta Jeesus on valo ja turva. Tähän voisi liittää virsikirjan virren 565, jossa veisataan maailman Valosta näin: *"Ja valvo itse, oi Kristus meissä. / Sanasi ainoa lamppu on.*

/ Maailman halki sen loiste kantaa / varmuutta aamun ja auringon."

Mutta Simeonin ilmaisu rauhaan pääsemisestä voi meille kertoa myös siitä, että nyt on pelastushistoriassa tultu merkittävään vaiheeseen. Simeon vapautuu profeetan tehtävästään, kun odotuksen ja kaipauksen aika päättyy. Nyt tul- laan täyttymyksen aikaan: Jeesus on tullut! Vapahtaja on tullut. Valo on syttynyt pimeään.

Kirkkomme Evankeliumikirja antaa kynttilänpäivälle tämän Simeon ja Jeesus-lapsen tekstin Luuk 2:22-33, mutta myös ehdottaa messun alkuvirreksi saman lähtöistä virttä 48 *"Tänään jälleen Herran kansan / kiitosvirsi viritkään."* Sen kirjoitti Siionin Kanteleen ensimmäisen toimittajan, kanttori J. A. G. Hyman-derin isä, pappismies Johannes Hyman-der. Laulu julkaistiin ensi kerran vuonna 1876 Sanansaattajan ensimmäisessä vuosikerrassa. Seuraavana vuonna laulu oli jo Siionin Kanteleessa. Siinä laulu alkoi: *"Riemuitkaamme tänäpäpä / iloisessa mielessä, / Kristus lasna vähäisenä / tuotiin Betlehemistä / Herran eteen temppeeliin, / uhrin*

kanssa kannettiin.”
Laulun muokkasi
aikanaan virsikir-
jaan K. V. Tamminen.

Virsi liittyy siis Jee-
suksen syntymään. Ja
siihen liittyi Simeonin
tunnustus: *”Minun silmä-
ni ovat nähneet sinun au-
tuutesi, pelastuksesi.”* Ystä-
vä, lukija! Olethan sinä nähnyt
sydämesi silmillä, uskon silmillä
autuutesi? Onko sinulla Jeesukses-
sa pelastus, armo ja taivas aivan
sylissäsi?

Olemme usein aralla mielellä ja
epätietoisiaakin siitä, voimmeko
me tunnustaa: Taivas on sylissä-
ni. Ystävä, kun lähdemme joulun
lähestyessä ”rakkautta suurinta
katsomaan” Betlehemiin, saamme
laulaa tuon ”Heinillä härkien” –lau-
lun (SK 11) kokonaan. Se vie myös
Golgatalle. Jeesus syntyi maail-
maan, jotta hän kärsimisellään ja
kuolemallaan vapahtaisi meidät
synneistämme ja rikkomustem-
me rangaistuksesta. Jeesus on
tullut, hän on kärsinyt ja kuollut
edestämme, hän on noussut ylös.

Nyt on iäti riittävä uhri annettu
(Hepr.10:10, 12, 14). Siksi meillä
on autuus ja ikuinen elämä Kris-
tuksessa.

Pyhässä kasteessa meidät on saa-
tettu armon osallisuuteen ja tai-
vaan perillisiksi. Jumalan sanan
saarna, evankeliumin armolupa-
ukset tuovat meille taivaan. Ei tar-
vitse, eikä pidäkään etsiä mitään
tunnetilaa siitä, tuntuuko taivas
sylissäni ja sydämessäni. Taivas
on Jeesuksessa. Ja Jeesus on Raa-
matun sanassa ja sakramenteissa.
Usko syntisi anteeksi annetuiksi

Jeesuksen uhrissa.
Omista omantun-
non rauha. Sinulla
on, kuten Simeonilla
ja Hannalla, lohdutus,
lunastus ja Jeesus.

Niin, ”taivas sylissäni”,
taivas sinun sylissäsi! Mikä
ihme, onni ja autuus. Mikä
valo ja elämä, uusi mahdol-
lisuus, toivon maailman, tule-
vaisuuden maailma, rauhan maa-
ilma. Mikä kirkkaus, mikä pyhyys!
Jumala on läsnä, tässä, omanam-
me! Eihän sitä voi mitenkään näil-
lä maallisilla sanoilla sanoittaa. Ja
kuitenkin, eikö se kaikki ole siinä,
kun meillä on Jeesus.

Siunattua ja armorikasta Vapahta-
jan syntymäjuhlaa sinulle!

Seppo Suokunnas

Kuva Virpi Tuominiemi

Henna Niemiselle

Musiikki merkitsee yhteyttä Jumalaan

Henna Nieminen on lapinjärveläinen monitaituri gospelmuusikko. Hän valmistui jouluna 2016 kirkkomuusikoksi Tampereen ammattikorkeakoulusta, pääaineenaan kuoronjohto, mutta hän on jatkanut musiikin monimuoto-opiskelujaan. Hennan unelmana on viedä evankeliumia eteenpäin Jumalalta saadun lahjan, musiikin keinoin.

Jumalalla on lukemattomia tapoja ohjata meitä ja vaikuttaa siihen millaiseksi elämäme muodostuu. Henna Nieminen mainitsee oman äitinsä kaikkein keskeisimmäksi tekijäksi sille, että kristillisestä uskosta on muodostunut hänen elämänsä kantava rakenne. Lapsuudesta alkaen hän kulki yhdessä äidin kanssa pyhäkouluun ja seurakunnan tilaisuuksiin. Siitä lähtien osallistuminen seurakunnan toimintaan teki rukoilemisesta luonnollisen osan hänen elämäänsä.

Henna on kokenut, että jopa hyvin ikävätkin asiat voivat toimia hengellisen kasvun hyväksi. Isän menettäminen nelivuotiaana jätti hänen sisimpäänsä isän kaipuun, joka sai hänet kääntymään Taivaan Isän puoleen. Rukous oli hänelle isän muistamista. Hennan lapsuuden rukoukset nousivat isän ikävästä mutta samalla ne olivat erityisen merkityksellisiä. Rukouksesta muodostui yhdysside Jumalan maailmaan.

*- Musiikki on
rukousta,
kiitoksen antamista
Jumalalle.*

Kun Henna oli löytänyt mielekkään yhteyden Jumalan kanssa, sen ylläpitäminen jatkui myös hänen nuoruusvuosiinsa ja aikuiseksi vartuttuaan. Hengellisyys vaalimisessa Raamatun lukemisella, omakohtaisella rukouselämän vaalimisella, seurakuntayhteyden panostamisella ja musiikin monipuolisella harrastamisella on ollut merkittävä rooli.

Hennan usko ei muodostunut hiljaiseksi ja kätkeytyksi yksityisasiaksi. Sen sijaan hän on palvellut seurakunnassa kuudesluokkalaista asti. Ensin hän oli mukana Mukulamessun toteuttamisessa, mutta sitten jo yläasteella hän piti musiikkipyhäkouluu yhdessä äitinsä kanssa.

Syvemmälle uskoon

Opiskelusta Karkun evankelisella opistolla muodostui Hennalle merkittävä elämänvaihe sekä oman uskonelämän syventämisen mutta myös ammatillisten valmiuksien kartuttamisen kannalta. Hän kertoo, kuinka Karkun opisto tarjosi puitteet luovuuden toteuttamiseen mutta myös uskonelämän ylläpitämiseen.

- Lukiossa meillä oli aamuhartaus, päivähartaus ja illalla Raamattupiiri, oli gospel-musisointia ja uskovia ystäviä. Meillä oli oma rukouspiiri ja toimin opistolla ollessani viikonloppuisin kanttorin tehtävissä tai viikonloppukursseilla säästäten yhteislauluja. Lukion toisena vuotena toteutin ensimmäisen isomman projektini, Riehumessun, josta tein myös lukion musiikkidiplomin.

Kaiken aikaa seurakunta on tarjonnut Hennalle lukuisia mahdollisuuksia toteuttaa itseään ja toudeta yhtä ja toista, sen mukaan kuin tarvetta on ilmennyt. Osallistumisen ja toiminnan kautta hän jatkuvasti elää uskoaan todeksi.

Henna julkaisi lukion ensimmäisenä vuotena ensimmäisen Gospel-levynsä, Isän askelissa. Yh-

teen sen lauluun Vain Sinä hän kirjoitti julki jo rippileirillä ja sen jälkeen parin vuoden aikana oivaltamansa asiat: Koska Jumala tuntee ihmisen ja johtaa häntä, ihminen voi luottaa Jumalaan ja antaa iloisin mielin kaikki Hänen käsiinsä.

Henna valmistui kanttoriksi vuonna 2016, mutta tämänhetkisestä työstään hän kertoo: "Jäin freelancer-gospelmuusikko-evangelistiksi tammikuussa 2019." Kokoaikainen kanttorintyö sai toistaiseksi jäädä, kun Jumala kutsui toisenlaiseen tehtävään palveluksessaan.

Uskova on saava osapuoli

Hennan elämä on täynnä touhua ja aktiivisuutta, mutta se ei silti kuvaa sitä, minkä hän kokee olennaisimmaksi kristinuskossa. Tärkeintä hänelle siinä on Jumalalta saatu jatkuva apu elämän asioissa. Samalla se merkitsee rauhan, vapauden, toivon, ilon ja rakkauden kokemista. Niiden perustana on Jeesuksen ristinkuoleman kautta saatu sovitus ja Jumalan armo.

- Jumala antaa jokapäiväiseen elämääni niin paljon hyvää, ja kristityn elämä on niin ihanaa, että toivoisin jokaisen löytävän sen hyvän jo tässä elämässä. Taivaspaikka on sitten bonari – ja suuri sellainen, Henna toteaa.

Omassa elämässä jatkuvasti koettu Jumalan hyvyys ja rakkaus muodostavat sen motivaation, jonka turvin Henna kykenee toimimaan laaja-alaisesti evankeliumin asialla. Hän haluaa monipuolisesti ja erilaisia keinoja käyttäen jakaa kaikkea sitä hyvää, mitä hän kokee itse niin paljon saaneensa.

- Minulle antaa voimaa tietenkin Jumala, hänen armonsa, kannustava aviomieheni, lapsuuden ajan perheeni ja ystävät. On myös upeaa nähdä kun ihmisiä tulee uskoon tai kasvaa uskossaan, ja kun he alkavat seuraamaan Jeesusta tai menevät mukaan seurakunnan toimintaan.

Kutsu evankelioimaan

Henna Niemisen elämä ei ole jäänyt junnaamaan yksitoikkoiseen uomaansa. Jumala on sytyttänyt tulen hänen sisällään ja siksi hän haluaa viedä eteenpäin evankeliumia.

- Aloitin evankelistakoulutuksen syksyllä 2018, valmistumme mieheni kanssa jouluna 2019, Henna paljastaa.

- Kun jäin pois kanttorintöistä ja tiesin haluavani tehdä freelancer-pohjalta Jumalan valtakunnan työtä, aloitin evankelistakoulutuksen, jotta saisin oppia, miten voisin viedä evankeliumia eteenpäin, miten kohdata ihmisiä, jutella, kuunnella, lohduttaa ja auttaa pitäen Jumalan mukana.

- Uskon, että Jumala on sytyttänyt minussa tuon halun palvella ja auttaa lähimmäisiä. Olen myös huomannut, että käytännön avulla evankeliumi menee paremmin perille, ihmiset ovat vastaanottavaisempia kuulemaan Jumalan rakkaudesta.

Henna muistuttaa kuitenkin, että evankelioimisessa tulostavastuu on Jumalalla.

- Ihmisten pelastuminen on hänen hommansa, Jumala antaa ja synnyttää uskon. Mutta haluan olla hänen työntekijänsä.

Kristillinen yhteys kantaa

- Kristittyjen yhteys on ihanaa, toteaa Henna näkemyserot ja seurakuntarajat ylittävistä pyrkimyksistä.

Hänen mielestään on upeaa rukoilla ihan ventovieraidenkin ihmisten kanssa. Yhdistävänä tekijänä toimii rakkaus Jumalaan.

Henna haluaa toimia laajasti kristillisellä kentällä. Mutta hän näkee myös, että ihan maallisenkin toiminta voi olla hengellistä. Sen vuoksi hän pyrkii laajaan yhteistyöhön eri tahojen kanssa. Niinpä kunnat, vanhainkodit, musiikkiopisto ja kansalaisopisto ovat käyttäneet hänen palveluitaan.

- Silti oman seurakunnan palvelu on parasta, Henna huomauttaa. Siellä ihmiset tuntevat minut ja minä heidät, pystyn jatkamaan ja tekemään pidempiaikaisempaa työtä palvelutehtävässäni ja jakamaan henkilökohtaista elämääni heidän kanssaan. Yhteys on enemmän vuorovaikutusta, kuin käydessäni työn kautta yksittäisessä seurakuntatilaisuudessa.

Musiikissa on voima

Vaikka Hennan kertomus paljastaa hänet monialaiseksi toimijaksi, on musiikilla silti hänelle erityinen merkitys.

- Musiikin kautta voidaan kokea yhteisöllisyyttä. Musiikkia käytetään myös muistisairaiden potilaiden hoidossa, ja sillä voidaan tutkitusti kohentaa mielialaa ja moni kokee emotionaalisia kokemuksia musiikin kautta, toteaa Henna Ylen juttuun viitaten.

Musiikin laajaa merkitystä ja tehoa Henna määrittelee näin:

- Musiikki on rukousta, kiitoksen antamista Jumalalle. Se on myös uskon todistusta, ope-
tusta ja opitun kertaamista. Musiikin kautta saamme uskon vahvistusta, sen avulla ilmai-
semme ylistystä ja koemme yhteyttä Juma-
laan ja toisiin ihmisiin. Tämän lisäksi musiikki

on tehokas tapa viedä evankeliumia eteenpäin.

- Yhdyt Lutherin sanoihin: *"Musiikki on eräs Jumalan kauneimpia ja ihanimpia lahjoja. Rakastan musiikkia, koska se on Jumalan lahja, ei ihmisen. Se ilahduttaa mielen, karkottaa Paholaisen ja luo viatonta iloa. Musiikkia harjoitettaessa väistyvät viha, himo ja ylpeys."*

Rakentamassa tulevaisuuden kirkkoa

Kun ajatukset suuntautuvat kirkkomme tulevaisuuteen, Henna korostaa kirkon olemusta kaikkien yhteisenä projektina.

- Kirkon valtaa sekasorto, jos jokainen tutkailee kirkkoa omistushaluisesti oman itsensä läpileikkauksella. Sen sijaan toivon, että etsittäisiin, rukoiltaisiin ja opeteltaisiin Raamatun sanan kautta yhdessä Jumalan tahtoa. Uskon, että avaintekijänä on yhteinen rukous ja todellinen halu tehdä Jumalan tahto.

Henna toivoo hartaasti, että kristittyjen keskuudessa Jumala pysyisi kumarrussuuntana. Hänen mielestään tulevaa kohti tähytessä tärkein pyrkimys tulisi olla Jeesuksen keskeisen opetuksen toteuttaminen. Vapahtajamme selkeään linjaan pitäytyminen on jokaisen kristityn jatkuva haaste: *"Rakasta Herra, Jumalaasi, koko sydämeäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."*

Kirkon tulevaisuus näyttääkin lopulta riippuvan siitä, miten sen jäsenet toteuttavat Herransa olennaisinta opetusta.

Teksti Harri Kuhalampi

Hennan kuvat Outi Mähönen,
taivaskuva Virpi Tuominiemi.

"Jeesus vastasi: Rakasta Herra, Jumalaasi, koko sydämeäsi, koko sielustasi ja mielestäsi. Tämä on käskyistä suurin ja tärkein. Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."

Matt.22:37-39

Minä seison ovella ja kolkutan

Kristus sanoo: "Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan." (Ilm. 3:20)

Ensimmäisen adventtisu-
nuntain teksti on selkeä, yk-
sinkertainen kutsu Jeesuksen
vastaanottamiseen. Minua
hiukan kummastuttaa se,
että uskon tulemisesta pu-
huttaessa syntyy usein kiu-
saantunut hiljaisuus. Niille,
jotka ovat lapsuudesta asti
olleet uskovaisia tai kasva-
neet siihen luontevasti, puhe
Jeesuksen henkilökohtaisesta
vastaanottamisesta on vie-
rasta. Syntyy helposti keskus-
telua siitä, että uskominen
ei saisi perustua vaihteleviin
tunteisiimme. Minulle us-
koon tuleminen oli kuitenkin
käänteentekevä rajapyykki
elämässäni. Kun sielunhoita-
jani aikoinaan kysyi minulta:
"Tahdotko ottaa Jeesuksen
vastaan elämäsi?" vastasin:
"Tahdon", hän pani käten-
sä päälleni ja julisti synnin
päästön. Pyhä Henki laskeu-
tui ylleni, rauha täytti mieleni
ja olin uudesti syntynyt ihmi-
nen.

Siitä alkoi uskon taival, joka
on jatkunut tähän päivään
asti. Arvojärjestys, kiinnos-
tuksen kohteet ja suhtautu-
minen lähimmäisiin muuttui
ratkaisevasti. En toki ole tul-
lut yhtään paremmaksi ihmi-
seksi, kiusat kiehtovat edel-
leenkin kuolevaista kehoani.
Tunteet vaihtelevat ilosta su-
ruun, epäilystä uskoon, kiu-
kusta katumukseen, mutta
tiedän, että Jumalan Henki
asuu minussa. Hetkeäkään
en ole tämän kokemuksen

jälkeen epäillyt, ettenkö olisi
uskossa. Paavali kyselee kir-
jeessään roomalaisille: "Mikä
voi erottaa meidät Kristuksen
rakkaudesta? Tuska tai ah-
distus, vaino tai nälkä, alas-
tomuus, vaara tai miekka?"
(Room. 8:35) Tutussa Jee-
suksen kertomassa vertauk-
sessa nainen kadotti korus-
taan yhden hopearahan. Hän
etsi sitä, kunnes löysi sen ja
järjesti naapureilleen ilojuh-
lan. Ilman naisen sitkeää et-
simistä, hopearaha olisi jää-
nyt löytymättä.

Adventin tekstin mukaan
Jeesus kolkuttaa ovella, mut-
ta hän ei tule väkisin sisälle.
Ovi on avattava sisältä päin.
Tämä todistaa sen, että uskon
ratkaisu ei ole yksipuolinen
tapahtuma, jossa ihminen
on tahdoton osapuoli. "Minä
seison ovella ja kolkutan. Jos
joku avaa oven, minä tulen
sisälle", Hän sanoo. Uskon
omaksumisen tapa ja todeksi
tulemisen kokemus vaihtele-
vat eri ihmisten kohdalla. Ju-
malan sisäiseen tuntemiseen
on kuitenkin vain yksi ainoa
tie, Jeesus. Jos sanot ymmär-
täväsi Jumalan merkityksen,
mutta Jeesuksen osuus on
edelleen hämärän peitossa,
kehoitan sinua tutkimaan Sa-
naa. Sieltä löydät Jeesuksen,
syntiemme sovittajan. Ilosa-
noman tuoja Adventin Herra
voi astua sisälle sydämeesi.

Anneli Lähdesmäki

Kuva Virpi Tuominiemi

Lähetyskenttä keskellämme kasvaa

Kuvat ja teksti Pirjo Nurmesviita ja Irmeli Hokkanen

Vuosi sitten Joulun Valossa kerrottiin turvapaikanhakijoista, jotka halusivat tulla kristityiksi, heidän kasteopetuksestaan ja elämästään täällä uudessa maassa. Yhä useampi muslimi on kiinnostunut kristinuskosta ja haluaa saada opetusta siitä. Monissa seurakunnissa on annettu kaste- tai rippikouluopetusta näille maahamme kulkeutuneille ei-kristityille ja monia on kasteen kautta otettu seurakunnan ja Jumalan valtakunnan jäseniksi. Se on ilon ja kiitoksen aihe. Mutta.... viime aikoina olemme saaneet toistuvasti lukea ahdistavia uutisia siitä, miten kristityiksi kääntyneiden muslimien uskoa on tutkittu ja heitä on palautettu Irakiin, Iraniin ja Afganistaniin ikävin seurauksin.

Kuka meistä kykenee ja voi tutkia toisen kristityn uskon aitoutta ja syvyyttä? Vain kaikinäkevä ja kaikkietävä Jumala voi sen tehdä. Vaikka pakolaisten motiivit halusta kasteelle ja kääntymään kristinuskoon varmasti ovat moninaiset, tuo ratkaisu on heille niin vaativa ja vaarallinen, että sitä ei tehdä heppoisin perustein. Siksi tuntuu oudolta, että maalliset, usein kristinuskosta vieraantuneet tai siihen jopa vihamielisesti suhtautuvat viranomaiset selvittävät, onko kääntyneen usko aitoa vai ei.

Loppukesällä perusteltiin, että erään kristityn turvapaikanhakijan usko ei ole aitoa, koska hän ei ollut todistettavasti harjoittanut kääntymistä. Sekö on aidon us-

kon osoitus, että käännättää muita omaan uskontoonsa? Näinkö meidän kristittyinä tulisi elää, pakko käännättää muita? Sitä emme tee täällä kotimaassa emmekä lähetystyössä. "Miekkalähetys" on jo kauan sitten ollut historiaa.

Irakiin, Iraniin ja Afganistaniin on nyt palautettu kristityiksi kääntyneitä entisiä muslimeja. Palautusta on perusteltu mm. sillä, että maltillisesti uskovaisena elävällä kristityllä ei ole islamilaisessa kotimaassaan vaaraa. Tosiasia on, että nämä palautetut kristityt ovat heti joutuneet kuulusteluihin ja kadonneet saman tien.

Jos he olisivat vapaina tai elossa, he olisivat varmasti ottaneet yhteyttä ystäviinsä ja seurakuntiinsa täällä Suomessa. Tässä valossa tuntuu oudolta, että jopa kirkkomme piispat ovat antaneet ymmärtää, että vainottuina elävillä kristityillä ei ole mitään etuoikeuksia muihin uskontoihin kuuluviin nähden turvapaikkahakemuksia käsiteltäessä.

Seurakunnassamme on parisen kymmentä turvapaikanhakijaa saanut kasteopetusta ja kastettu kristityiksi, haastattelin heistä kolmea. Kaikilla heistä elämä uudistui täysin kääntymisen seurauksena.

ALI, 20-vuotias irakilainen, saapui Suomeen vuonna 2015, kertoo elämästään näin:

"Isäni oli Irakissa epäsuosioon joutunut kenraali, joka uhattiin tappaa, niin myös koko perheemme. Minä elin kuin vankilassa; koulua kyllä kävin, mutta minulla oli kaksi vartijaa. Missään en voinut kulkea vapaana. Vaikka olimme rikkaita, en ollut onnellinen. Kun isäni ja perheeni oli saanut useita tappouhkauksia, tein päätökseni ja pakenin Irakista 15-vuotiaana. Edes perheeni ei tiennyt siitä mitään. Isäni kuoli kaksi vuotta sitten ja äitini, joka on kristitty, elää sisarteni kanssa Istanbulissa.

Pakomatka oli vaikea. Kuljin Turkin ja Kreikan kautta ja vähitellen pohjois-Eurooppaan. Nukuin ulkona milloin missäkin, olin nälkäinen ja likainen. Oli hienoa päästä Suomessa suihkuun ja nukkumaan sisälle. Kahden vuoden ajan olin täällä vielä kuin eksyksissä. Vasta Jämsään saavuttuani löysin oikeita ystäviä, jotka veivät minut seurakuntaan ja tutustuttivat minut kristinuskoon. Heistä löysin myös suomalaisen "äitini" ja "isäni".

Minut kastettiin helmikuussa 2018, se toi täydellisen muutoksen elämäni. Minulle syntyi halu opiskella ja tehdä työtä. Sitä ennen vain olin, "tapoin aikaa", elin vailla päämäärää. Usko antoi tarkoituksen elämään ja toi paljon uusia ystäviä. Rukous tuli minulle tärkeäksi, niin myös kristinuskon opiskelu ja seurakuntayhteys.

Käyn kirkossa ja ehtoollisella, luen siellä joskus Raamatun tekstejä arabiankielellä. On hienoa saada lukea Raamattua kirkossa omalla kielellään toisille arabiaa puhuville. Haluan myös opiskella lisää kristinuskoa. En tiennyt siitä juuri mitään Suomeen tullessani. Tapasin kristittyjä, jotka puhuivat Jumalasta ja Jeesuksesta, armosta ja anteeksiannosta. He veivät minut seurakunnan tilaisuuksiin ja siitä syntyi halu tutustua kristinuskoon paremmin.

Tulevaisuudelta toivon oppivani lisää kristinuskosta, niin että voin opettaa sitä muille maahanmuuttajille. Haluan olla heidän tukenaan ja rukoilen heidän puolestaan. Kristityt ystävät ovat nyt perheeni."

Koko tämän kahden vuoden ajan kristityksi tultuaan Ali on innokkaasti kutsunut muita muslimia seurakuntaan, rukoillut heidän kanssaan ja heidän puolestaan. Hän on käynyt kansanlähetyksen Al Massira -koulutuksen. Al Massira on alfa-kurssin tapainen kristinuskon opetuskokonaisuus islamin kulttuurista saapuneille uusille kristityille ja kristinuskosta kiinnostuneille.

Elokuun lopussa Ali haki ja pääsi Ryttylään kansanlähetyksen vuoden kestäväälle maahanmuuttajakurssille, jolla hän opiskelee Raamattua, suomen kieltä ja ammattiopintoja.

Ali tulkkina kasteopetuksessa. Kasteopetusta antamassa kirkkoherra Harri.

Ali vuosi sitten.

Toiset kaksi haastattelemaani miestä eivät halunneet antaa haastattelua omilla nimillään, etteivät heidän perheensä joudu siitä vaikeuksiin. Niinpä heidän nimensä on muutettu.

"Hassan", 25-vuotias entinen muslimi, saapui Suomeen kolme vuotta sitten.

"Asuin Irakissa kaupungissa, jossa oli paljon kristittyjä ja myös koulussa oli kristittyjä. Moni heistä oli ystäväni, olen heidän kanssaan edelleen tekemisissä sosiaalisessa mediassa. Nyt he asuvat eri puolilla maailmaa; Yhdysvalloissa, Australiassa, Englannissa ja Turkissa - koska he olivat kristittyjä, heidän oli lähdettävä Irakista. Tiesin siis jotain kristinuskosta, mutta en ollut kristitty.

Nyt asun Jämsässä, olen töissä, mutta perheeni on Turkissa. Heidän oli paettava kotoaan. Perheeni ei tiedä, että olen kääntynyt kristityksi. Odotan sitä päivää, jolloin voin kertoa heille kasteestani ja uskostani. Isäni veljen vaimo on kristitty ja he ovat joutuneet lähtemään Irakista vaimon uskon vuoksi.

Jouduin täällä sairaalaan Irakissa saamani vaikean vamman takia. Olin monta kertaa sairaalassa, mutta en saanut apua. Noin vuosi sitten jotain tapahtui: minun puolestani rukoiltiin sairaalassa ja tapahtui ihme, aloin parantua. 24 vuoden ajan olin muslimina rukoillut säännöllisesti joka päivä ilman, että rukouksia olisi kuultu. Nyt voin rukoilla elävää Jumalaa, joka kuulee ja vastaa rukoukseeni. Kun näin omin silmin rukousvastauksia, uskoin ja halusin tulla kristityksi. Muslimina kyllä rukoilemme päivittäin, mutta mitään ei tapahdu. Kristittynä rukous saa aikaan jopa ihmeitä.

Minut kastettiin joulukuussa. Silloin paljon muuttui elämässäni, ja minä muutuin myös. Suurin muutos oli se, että ymmärsin, mitä anteeksiantaminen on, itsekin opin

antamaan anteeksi ihmisille. Muslimit eivät tunne armoa ja anteeksi-antoa. Kun loukataan toista, kaikki yhteys katkeaa, loukannut ihminen on toiselle kuin ilmaa.

Jumalan täytyi tuoda minut Suomeen, että sain kuulla rakastavasta Jumalasta, Isästä ja käännyn kristityksi. Nyt rukoilen perheeni ja ystäväni puolesta, että hekin oppisivat tuntemaan elävän Jumalan. Olen tehnyt oman ratkaisuni ja rukoilen Jumalaa johdattamaan myös tulevaisuuteni. Tiedän ja olen varma siitä, että Jumala johdattaa elämäni."

"Mahdi", hänellä on vaimo ja 6-vuotias poika Turkissa

"Tiesin jotain kristinuskosta. Sen, että siinä on tasa-arvo, kaikki ihmiset ovat samanarvoisia, näin islamissa ei ole. Kristinuskossa on myös anteeksianto; pahat teot saa anteeksi. Jumala rakastaa meitä ja minulla on Isä - siksi halusin kristityksi tultuani Suomeen. Minut kastettiin viime jouluna. Elämäni muuttui, sain paljon ystäviä, anteeksiantavan Isän. Löysin myös työpaikan pizzeriassa.

Käyn kirkossa ja opiskelen kristinuskoa. Rukoilen ja kiitän Jumalaa. Aikaisemmin minulla ei ollut mitään. Asuin kodittomana ulkona. Meni päiviä etten syönyt mitään, kun ei ollut rahaa. Nyt minulla on asunto, koti ja työ, uusi "perhe" täällä Suomessa, uskovat ystävät. Lapsuuden perheeni joutui lähtemään Irakista, he asuvat nyt Turkissa.

Toivon saavani oleskeluluvan, sen jälkeen haluan avata oman pikaravintolan. Odotan, että saan sitten vaimoni ja lapseni Suomeen. Kiitän Jumalaa kaikesta, mitä Hän on minulle täällä antanut."

Näille islamin maista tulleille turvapaikanhakijoille kristinuskon merkittävin ero islamiin näyttää olevan armahtavan Jumalan ole-massaolo ja anteeksianto. Islam ei tunne anteeksiantoa, anteeksi ei pyydetä eikä anneta, kasvoja ei saa menettää. Kosto on osa joka-päiväistä elämää, verikosto ja kun-niamurha kuuluu perheen ja suvun velvollisuuksiin. Tästä koston kiertestä selittyy myös se, että rauhan saavuttaminen Lähi-Idässä on erittäin vaikeaa.

Joulu ei islamin maissa näy eikä kuulu, ehkä suurimmissa kaupoissa sen joskus aistii. Täällä Suomessa nämä ystävämmme ovat kokeneet uutena asiana myös joulun. Täällä se on suuri juhla, seurakunnan ja perheiden juhla. He kaikki haluavat viettää joulua ystävien kanssa, kun omaa perhettä ei ole lähellä. Joululaulutilaisuudet ja jouluiset tapahtumat ovat tulleet heille rakkaiksi. Toiveena heillä olisikin, että kristityt ystävät ja lähimmäiset kutsuisivat heitä joulunai-kanä myös koteihin osallistumaan ystävinä jouluisiin tapahtumiin, teelle, kahville tai vain yhteistä aikaa viettämään.

Ensimmäisenä jouluna enkelit lauloivat ilosanoman: teille on syntynyt Vapahtaja, Hän on rauhanruhtinas! Tätä rauhan sanomaa kaipaava koko ihmiskunta. Erityisen tärkeä se olisi Lähi-Idän väkivallan ja koston kierteessä oleville ihmisille, jotka joutuvat elämään jatkuvassa pelossa ja toivottomuudessa.

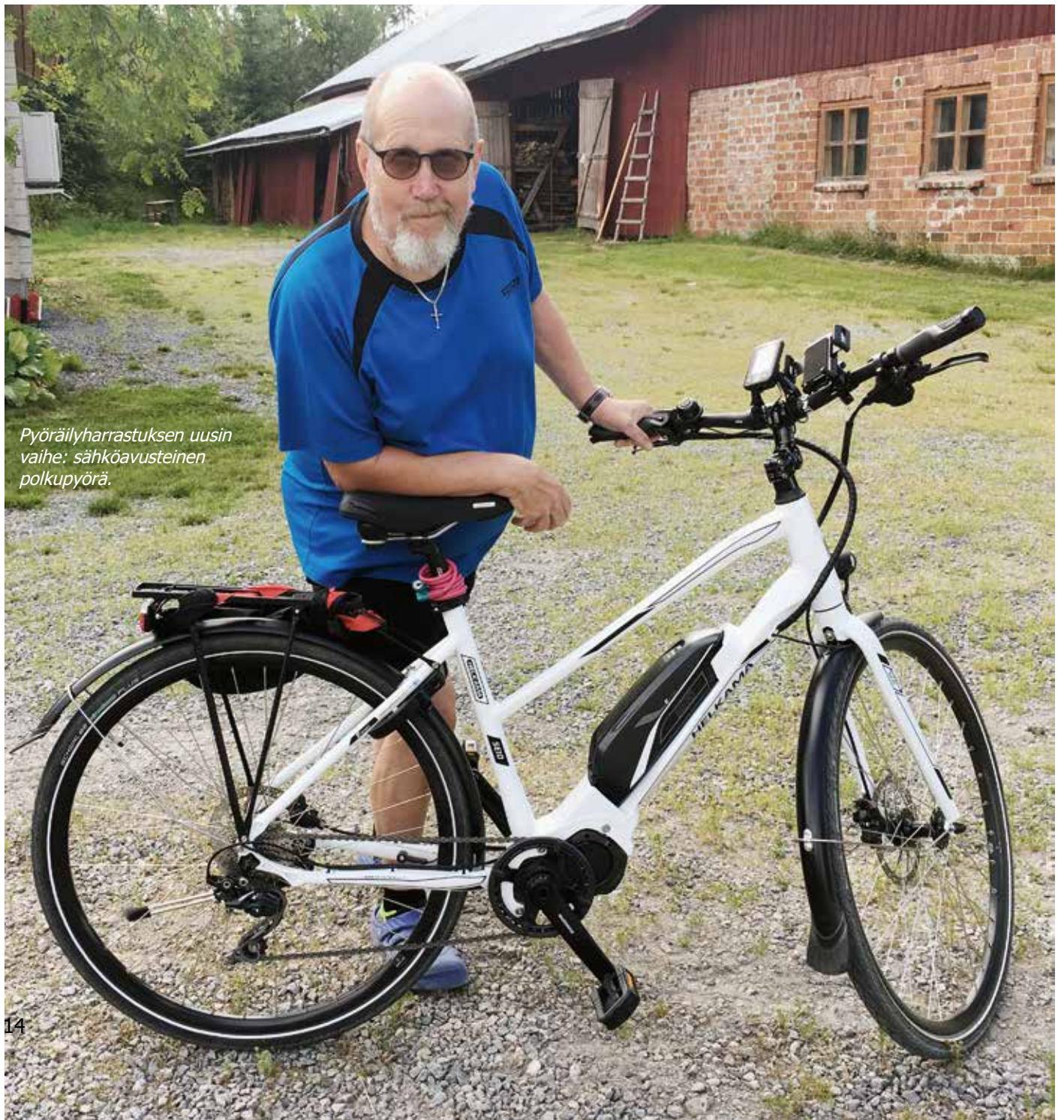
Joulun lapsi syntyi levottomuuk-sien keskelle kaukana kodistaan, hän pakeni vainottuna vieraaseen maahan ja hänet tapettiin julmasti syyttömänä ja koko ihmiskunnan puolesta uhrattuna. Hän, jos kukaan ymmärtää maailmamme kodittomia, vainottuja ja pakolaisia.

Joulun sanoma on edelleen enkelin viesti: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, ilosanoman koko kansalle. Teille on syntynyt Vapahtaja!"

Mikko-Matti Rinta-Harri

Lähetyskasvattaja Jalasjärven Jokipiistä

Mikko-Matti Rinta-Harrin Mikko-isän (Mikael) ja äiti-Elman rakentama koti sijaitsee Jalasjärvellä Jokipiissä, kauniissa etelä-pohjalaisessa maisemassa Jalasjoen varrella. Kun Mikko-Mattikin syntyi samana vuonna talon kanssa, niin molempien 70-vuotisjuhlia vietetään joulukuun alussa.

Pyöräilyharrastuksen uusi
vaihe: sähköavusteinen
polkupyörä.

Lapsuuttaan Mikko-Matti muistelee turvallisena ja valoisana. Elettiin päivää kerrallaan, koulunkäynti oli kivaa, siellä oli kavereita eikä se juurikaan stressannut. Vanhemmat ja naapurissa asuva paappa Johannes loivat turvallisen kasvuympäristön. Johannes-paappa onkin ainoa isovanhempi, jonka Mikko-Matti on saanut nähdä. Kotona vaikutti vahvasti evankelisuus. Paappa Johannes Rinta-Harri s. Hakkola sekä Maria-mummu olivat aikoinaan aktiivisia Evankelisen nuorisoliiton toiminnassa.

Mikko-Matille on jäänyt iloinen mielikuva kylällä pidetyistä japanilähetysten ompeluseuroista sekä Kauhajoen opiston hyväksi järjestetyistä tapahtumista, Siionin Kanteleen lauluineen. Muistiin on jäänyt myös "Matin matka maailmalle" -sarjakuvakirja, jota silloin luettiin. Hauskaa oli myös kerätä pennosia japanilähetykselle tarkoitusta varten tehtyyn vihkoon, pieniin taskuihin, jotka talletuksen jälkeen liimattiin kiinni. Seurakunnan ja nuorisoliiton työssä olivat isovanhempien tapaan myös omat vanhemmat ahkerasti mukana.

Isoisää Johannesta ja omia vanhempiaan Mikko-Matti pitää suunnannäyttäjinä. He vaikuttivat kodin ilmapiiriin ja hengelliseen suun-

tautumiseen nimenomaan evankelisuuteen. "Lapsuudessani evankelisuus oli iloista, vapautunutta, armollisuutta ja tässä todellisuudessa elävää Jumalan lapsen turvallisuutta", muistelee Mikko-Matti. "Voisin ehkä sanoa imeneeni evankelisuuden jo äidinmaidossa. Siionin Kanteleen reippaat laulut ja etenkin Lina Sandellin valoisat sanotukset ja sävelet tulivat tutuiksi ja niitä laulettiin paljon."

Laulaminen on ollut lapsuudesta lähtien mieluinen harrastus. Se johti moniin kuoroihin ja musiikkiryhmiin. Kauhajoen opisto-aikoina hän kiinnostui hyvän kaverinsa Raimo Walleniuksen innostamana kitaransoitosta. "Hankin kesällä -69 kitaran ja aloin harjoitella soittamista. Myöhemmin se ja laulu muodostivat merkittävän työkalun myöhemmissä tehtävissäni", toteaa Mikko-Matti.

Nuoruuteen kuului myös urheiluharrastus, kilpapyöräily. Sen harrastuksen matkassa Mikko-Matti osallistui kilpailuihinkin, joskus tuli myös menestystä. Sähköavusteisen polkupyörän hankinta nyt eläkkeellä on nostalginen paluu tähän harrastukseen. "Enää ei ole vastatuulta eikä ylämäkiä", hymähtää Mikko-Matti.

Nuorisotyöstä elämäntehtävä

Koulujakin käytiin. Oppikoulun jälkeen Mikko-Matti pääsi lukioon, mutta jätti sen kesken äidin kuoleman jälkeen toisen vuoden syksyllä -68 ja hakeutui Kauhajoen Evankeliseen Kansanopistoon. Silloinen rehtori, Paavo Tamminen, otti oppilaaksi, vaikka lukukausi oli jo alkanut. Opistossa sai pitää nk. "välivuoden" ja koota motivaatiota opiskelua varten uudelleen. Siellä myös vahvistui lisää ajatus lähteä opiskelemaan nuorisotyönohjaajaksi.

"Elämäntehtävää miettiessäni oli alusta alkaen selvää, että nuorisotyönohjaajaksi opiskelisin Helsingin Evankelisessa Kansankorkeakoulussa, HeKK:ssä. Oppikoulu ja opisto riittivät ammattikoulutukseen pääsyyn", kertoo Mikko-Matti. "Koulutus kesti vuoden ja jo sillä sai nuorisonohjaajan pätevyyden. Olin välillä armeijassa ja sen jälkeen jatkoin opistossa vielä toisen vuoden. Näin sain vahvistettua opintojani laajennetun oppimäärän verran."

"Kutsumus nuorisotyöhön oli selvä, enkä sitä juurikaan epäillyt. Koen kulkeneeni ennalta valmistetuissa jalanjäljissä", muistelee Mikko-Matti.

Seurakunnan palveluksessa

"Ensimmäinen vakituinen työpaikka oli Lahden lähellä sijaitseva Asikkalan seurakunta", muistelee Mikko-Matti. "Sain opiskelutoverilta vihjeen ja tartuin siihen kesällä 1972. Samana vuonna avioiduimme Johannan (s. Colérus) kanssa. Asikkala sopi suunnitelmiimme hyvin myös siksi, että Johanna opiskeli Lahden diakoniaopistossa. Kolmen vuoden jälkeen kävi kutsu Ruovedelle. Houkuttimena oli tuttu kirkkoherra Samppa P. Asunta. Yli kolme vuotta palvelin sitä seurakuntaa kunnes tuli Parkanon seurakunnassa virka avoimeksi meille molemmille. Vetonaulana oli lisäksi se, että kotiin Jalasjärvelle oli sieltä paljon lyhyempi matka. Parkanossa toimin nuorisotyössä kaikkiaan yhdeksän vuotta."

Johanna ja Mikko-Matti Rinta-Harri kotipihaan keinuissa.

Mikko-Matti lienee niitä melko harvinaisia nuorisotyöntekijöitä, jotka ovat toimineet koko työaikansa nuorisotyössä, yhteensä yli 40 vuotta. Kokemusta siis on vaikka muille jakaa. Siksi kiinnostavaa on kuulla, kuinka hän nyt määrittelee nuorisotyönohjaajan tehtävän seurakunnassa? "Ohjaajan tulee olla nuorisolle läsnäoleva, turvallinen aikuinen", vakuuttaa Mikko-Matti. "Hänen tulisi olla jopa esikuva, jonka kristillistä uskoa elämässä toteuttavaan malliin nuori voi sitoutua, jonka opetukseen ja yhdessä seurakunnassa toimimiseen voi luottaen liittyä. Oleellista on siis kristillinen kasvatus ja sillä alueella kristityn käyttäytymismalli. Kaiken pohjana on, että nuoreen luotetaan, hän saa vastuuta ja hän löytää paikkansa seurakunnan toiminnan aktiivisena osallistujana."

Paikallisseurakunnan nuorisotyö oli Mikko-Matille nimenomaan kokoaavaa nuorisotyötä ja hänen mielestään sellaista sen tulisi pyrkiä olemaan vielä nykyisinkin. "Elei löydy yhtä, ei voi löytyä kymmentä - puhumattakaan sadasta", tiivistää nuorisotyön veteraani kokemuksiaan nuorisokasvatuksesta.

Kokemukset rovastikunnallisesta ja hiippakunnallisesta ja miksei koko maan kattavista nuorisotapahtumista vahvistavat konkarin kokemuksen. Nuorisotapahtumat kokosivat ja kokoavat vieläkin parhaillaan satoja nuoria yhteen. Suurimmassa suomalaisessa nuorisotapahtumassa Turussa lienee ollut joka vuosi yli 10 000 nuorta. "Eikä kenellekään liene jäänyt epäselväksi miksi kokoonnuttiin", painottaa Mikko-Matti. "Evanke-liumi tulee aina olla läsnä. Esimerkiksi Parkanossa järjestettiin "Parkka-86" -leiristä lähtien hiippakunnallisten varhaisnuorten leirien pari vuosikymmentä jatkunut ketju, joka kokosi parhaimmillaan 500 osallistujaa. Ei todellakaan voinut puhua pienistä porukoista tai sisäpiirin toiminnasta", päättää Mikko-Matti nuoristyön luonnehdintansa.

Lähetyskasvattajaksi Suomen Lähetysseuraan

"Lähetystyöaktiivisuuteni alkoi oikeastaan Safari-kuorossa laulamisella vuodesta 1973. Sen kanssa kierrettiin myös ruska-aikaan Lapin kouluissa kertomassa lähetystyös-

tä. Yhdellä niistä reissuista kuulin, että Lähetysseura on perustamassa hiippakunnallisia nuorisosihteerin toimia mm. Lapuan hiippakuntaan. Näin ilmoituksen lehdessä, hain ja tulin valituksi 1987 samaan aikaan kuin Turkuun, Mikkeliin."

"Suomen Lähetysseura on yksi Suomen kirkon virallisista lähetysjärjestöistä", kertoo lähetyskasvattaja sujuvasti jatkaen, "sen työntekijät puhuvat maailmalla päivittäin n. 30 kieltä. Seura toimii kaikilla mantereilla. Viime vuosien aikana työ on painottunut erityisesti kehitysyhteistyön saralla. Se, että joillakin alueilla ei ole seuran työntekijää evankeliumin tehtävässä ei tarkoita sitä, ettei evankeliumia julistettaisi. Niillä alueilla julistustyö toteutuu tehtävään koulutettujen paikallisten kirkon työntekijöiden toimesta."

Voitaneen siis sanoa, että sinusta tuli lähetyskasvattaja. Mitä se tarkoittaa?

"Tehtäväkuvaani oli kirjoitettu: Lähetyskasvatuksen toteuttaminen, tukeminen ja vahvistaminen Lapuan hiippakunnan seurakunnissa lapsi-, varhaisnuoriso-, rip-

Mikko-Matti pihapiiriin rakentamansa kesämökin edustalla.

pikoulu- ja nuorisotyössä sekä nuorten aikuisten parissa. Tehtäviin kytkettiin myös yhteydenpito partiotoimintaan. Luonnollisesti kaikki tapahtui yhteistyössä seurakuntien ja niiden työntekijöiden kanssa”, listaa Mikko-Matti ja jatkaa, ”kuuluin kevyellä liitoksella hiippakunnan sihteeristöön. Lähiesimiehenäni toimi hiippakunnan lähetys sihteeri, joka tuolloin oli Olavi Vuori, myöhemmin useita muita. Tehtävän hoitoon kuului lukemattomia seurakunta- ja kouluvierailuja ’mies ja kitara’ -periaatteella. Pysin tarjoamaan lapsille ja nuorille elämyksellisiä ja myönteisiä kokemuksia siitä, miten lähetystyö liittyi ihmisen kokonaisvaltaiseen auttamiseen. Mukana oli kuva, sana, sävel ja aina jotain käsin kosketeltavaa. Suomen Lähetysseuran lähetysnäyttelyt olivat juuri tätä parhaimmillaan. Valitettavasti niistä on nyttemmin luovuttu”, suoree kokenut lähetyskasvattaja.

Työn tuloksista Mikko-Matti puhuu varovammin. ”Se näkyi mm. siinä, että vierailukutsuja tuli runsaasti ja nuoria tuotiin leireille”, hän muistelee hymyillen ja pyöritellen mielessään niiden lukemattomien lasten ja nuorten kasvokuvia, joiden kanssa oli saanut yhdessä unelmoida maailman saattamisesta paremmaksi sekä Jeesukseen uskovaksi.

”Työtä tehtiin sillä otteella, että lähetettä ja lähtijöitä olisi vielä 30 vuodenkin kuluttua. Näihin aikoihin saakka lähtijöitä on ollut, mutta viime aikoina saamieni tietojen mukaan se on ollut vähenemään päin. Kysyä voikin, missä ovat tällä hetkellä Lähetysseuran työntekijät, joiden vierailuja seurakunnissa edelleen kaivataan?”

Eläkeläisen pohdiskeluja

”Elävästi muistuu mieleeni kouluvierailu eräässä Keski-Suomen seurakunnassa. Vierailin yläasteen luokassa. Etupulpeteissa istui pari kolme nuorukaista melkein selin minuun. Kun esitykseni oli jatkunut

jonkin aikaa poikien tuolit kääntyivät pikkuhiljaa. Jossain vaiheessa kuulin yhden sanovan kaverilleen, ’- äijä puhuu kyllä kovaa juttua’. Palaute kuvaa sitä, että olin oikealla asialla ja joskus myös saavuttanut kuulijoiden mielenkiinnon.”

Haastattelun lopuksi koskettelimme muutamin sanoin Rinta-Harrien perheen jouluperinnettä. Mikko-Matti kuvaili perheen joulua perinteiseksi suomalaiseksi jouluksi. Siihen kuuluu kuusi, nykyisin lastenlasten kanssa haettuna.

”Toisinaan vietetään jouluaattoja omien lasten kodeissa ja joskus meilläkin yhdessä. Jos kaikki yhdeksän lastenlasta ja heidän vanhempansa olisivat koolla meillä, niin kyllä elämää olisi. Joulue-

vankeliumin luku kuuluu kuvaan useimmiten. Joululaulujakin lauletaan. Osallistumme seurakunnan erilaisiin joulunajan tilaisuuksiin, kuten kauneimpiin joululauluihin, mikä sekin on lähetysseuran aloittama perinne, joka on levinnyt miltei jokaiseen seurakuntaan Suomessa ja moniin paikkoihin ulkomaillekin”, päättää lähetyskasvattaja ja olen kuulevinani hänen äänessään hivenen iloista ylpeyttä.

Kuvat ja teksti Kari Lähdesmäki

Neuvottelu Inkerin kirkossa, oik. tulkki Lempi Zosina, piispa Aarre Kuukauppi, kansliapäällikkö Aleksandr Smirnov ja Elyn puheenjohtaja Pekka Kiviranta.

Lähetystyö - yhteyttä ja ystävyyttä

Lähetysjärjestönä oleminen tarkoittaa sen syvää ymmärtämistä, että me ajallisten rajojen yli ja ohi olemme toisten kristittyjen kanssa sisaria ja veljiä Kristuksessa. Sen ymmärtämisestä, että kirkossa "kysymys on vastavuoroisesta jakamisesta. Nyt on teillä yllin kyllin ja voitte lievittää heidän puutettaan, sitten voivat taas he yltäkyläisyydestään lievittää teidän puutettanne, ja näin toteutuu oikeus ja kohtuus." (1Kor.8:13-14) Eikä tässä puhuta vain taloudesta, sillä kirkon olemus ja rikkaus on paljon laajempi asia. Se on hyvän vastavuoroista jakamista. Lähetystyö on eri asia kuin kehitysapu tai muu auttaminen.

Evankelinen lähetysyhdistys - ELY:n ulkomaisen työn painopiste on lähinaapureissa, yhteys Viron luterilaiseen kirkkoon ja Inkerin kirkkoon Venäjällä.

Kun pääsihteeri Antero Rasilaisen kanssa syyskuun lopulla vierailimme Pietarissa, Inkerin kirkon keskustoimistossa, oli kyse normaalista yhteydenpidosta yhteisen työn merkeissä. Junayhteys on nopea ja edullinen ja kasvokkain tapaaminen on eri asia kuin muu yhteydenpito.

Rasilainen on työhistoriansa vuoksi myös Inkerin kirkon pappi ja yhteys piispa **Aarre Kuukauppiin** on luonteva ja luottamuksellinen. Asioista puhutaan avoimesti, onhan kyse yhteisestä työstä. Nyt

tämä tapaaminen oli erityinen siinä mielessä, että piispa Kuukauppi oli jäämässä eläkkeelle ja uuden piispan vaali oli juuri edessä. Piispa Kuukauppi on tehnyt mittavan työn Inkerin kirkossa ja hänellä on laajat yhteydet myös Suomen kirkkoon eri tasoilla. Näin toivottavasti aikaa myöten myös uudella piispalla.

Tapaamisten keskeinen sisältö on sen pohtiminen, miten yhteistyö on toiminut ja mitä odotuksia puolin ja toisin yhteistyölle on. ELY haluaa olla mukana Inkerin kirkon

työssä siinä määrin ja siinä muodossa, mikä yhdessä nähdään tarkoituksenmukaiseksi ja mihin ovet näyttäisivät avautuvan.

Tämän kohtaamisen erityistema oli Vienen Kemin seurakunnan kirkon rakennushanke. Niissä merkeissä meillä oli yhteinen keskustelu piispan ja Inkerin kirkon rakennuskoordinaattori **Aleksandr Smirnovin** kanssa. Asiaa oli valmisteltu ja luonnoksia kirkosta tehty.

Kemin kirkko.

Keskustelussa tuli jälleen esille se, kuinka eri tavoin asiat Venäjällä ovat Suomeen nähden. Miten asiat hoituvat, millaisia sopimuksia on tehtävä, miten niissä pysytään, mihin pyritään? ELYllä yhteistyössä suomalaisten seurakuntien kanssa on määrätty katto rakennuskustannuksille. Meidän tavoitteemme on, että sen puitteissa kirkko saataisiin kaikilta osin valmiiksi: sähkö, lämmöt, vesi, kalusto, kaikki. Venäjällä usein käy niin, että kustannusarviot pettävät ja osa jätetään rakennettavaksi myöhemmin. Meidän tavoitteemme on, että kirkosta tulisi sellainen, joka palvelisi nykyisen seurakunnan tarpeita ja jota olisi mahdollista laajentaa seurakunnan mahdollisesti kasvaessa.

Asioiden valmistelu jatkuu, mutta edelleen haluamme pitää kiinni siitä, että kirkko tehdään sen kokoiseksi, mikä on taloudellisesti mahdollista ja josta seurakunta pystyy jatkossa huolehtimaan. Mutta me emme rakenna kirkkoa, se on Inkerin kirkon vastuulla. Meidän tehtävämme on mahdollistaa sen rakentaminen.

Tapaamisessa saatoimme myös vahvistaa, että **Merja Kramsu** tulee ELYn lähetiksi ja jatkaa siten työtä piispan sihteerinä 1.1.2020 lähtien. Merja Kramsu on ollut tässä tehtävässä vuosien ajan, mutta nyt oli vaarana, että tämä piispan työlle suuri apu loppuisi. Oli hienoa saada kertoa, että Suomesta oli löytynyt riittävästi seurakuntia työn tukemiseksi, jotta ELY uskalsi tällaisen päätöksen tehdä.

Aina näissä tapaamisissa keskustellaan myös mahdollisista tulevaisuuden haasteista ja tavataan uusia ihmisiä. Tällä kertaa tutustuimme **Anu ja Petteri Mannermaahan**. Anu toimii syksyn Merja Kramsun sijaisena kirkkohallituksessa ja Petteri Pyhän Marian kirkon pappina. Kumpikin heistä on teologeja, Petteri myös Suomen kirkossa vihitty papiksi. Varsinaisesti Anu ja osin myös Petteri toimivat raamatunkäännöstyössä. Anu on mukana työryhmässä, joka kääntää Raamattua evenkin kielelle. Evenkit ovat Siperian alkupe räiskansoista suurimpia, joita asuu laajalla alueella Siperiassa, Mongoliassa ja Kiinassa.

Pyhän Annan kirkko.

Anu Mannermaa Inkerin kirkon toimistolla.

Poikkesimme myös Pyhän Annan kirkon pihamaalla. Sen toiminta kertoo siitä, miten kirkko pyrkii avaamaan ovia uusille tulijoille ja niin tavoittaa heitä myös kirkon sanomalla, evankeliumilla. Erilaisten tapahtumien, musiikin, museoyön ja muiden kautta kirkossa oli vuoden 2018 aikana yhteensä yli 100.000 kävijää. Se kertoo niistä mittasuhteista, missä kristillisellä kirkolla on mahdollisuus toimia suuressa miljoonakaupungissa. Tässä työssä he tarvitsevat myös suomalaisten kristittyjen tukea, esirukouksia, yhteydenpitoa, ystävyyttä ja myös taloudellista tukea.

Yhteistyö Inkerin kirkon kanssa on ollut ELYlle monin tavoin opettavaa ja kasvattavaa. Tapaamiset vaikeiden vaiheiden läpi kulkeneiden kristittyjen kanssa opettavat siitä, millainen voi Jumalan lapsen tie olla ja miten Jumala kuitenkin kantaa.

Pekka Kiviranta

Kuvat Antero Rasilainen

Elyn 12-vuotisjuhla, vuosikokous ja seminaari

**Seinäjoella,
Lakeuden Ristissä**

28.-29.3.2020

Lisätietoa myöhemmin www.evangeliset.net
sekä alkuvuoden 2020 Elysanomista.

**Evangeliset kesäjuhlat
Riihimäellä 5.-7.6.2020**

*Joulurauhaa ja
Jumalan siunausta
vuodelle 2020*

Armoa ja iloa ihmisille
Evangelinen lähetysyhdistys – ELY ry

Jouluruusu

Osallistu Elyn joulukeräykseen.

ELYn työssä olemme saaneet kokea ihmeellistä Jumalan siunausta. Työmme alussa oli vain ystäväjoukon into ja tuki. Vuosien myötä on työ vakiintunut, työntekijäjoukko kotimaassa kasvanut, monin tavoin on tuettu työtä Venäjällä, Virossa, Israelissa, Afrikassa.

Toivottavasti Sinäkin olet saanut iloa ja rohkeutta yhteisestä työstämme. Sitä olemme halunneet vaalia, että jokainen meistä on yhtä tärkeä. Työn ystävät ja palkatut työntekijät ovat samaa joukkoa. Me tarvitsemme toinen toistamme. Rukousta, ystävyyttä, tukemista.

Moni on vuosien ajan sitoutunut yhteiseen työhön. Kiitos siitä. Kiitos myös taloudellisesta tuesta.

keräys

Kuluneen syksyn yksi kehitysaihe on ollut työntekijöiden tukirenkaiden kehittäminen. Miten tiivistää työntekijän yhteyttä oman tukirenkaan jäseniin. Edelleen tarvitaan myös esirukousta, ystävyyttä, muistamista, yhteyttä. Tarvitaan myös säännöllistä taloudellista tukea.

Tämän vuoden joulukeräyksellä haluamme tukea ELYn työntekijöiden työtä kotimaassa. Pienellä kiitoslahjalla muistamme niitä, jotka lahjoittavat vähintään 50 €.

Voit osallistua keräykseen viereisellä tilisiirrolla, tili IBAN FI06 5114 0220 0380 63, viestiksi joulukeräys sekä oma seurakuntasi. (Jos et ole ELYn jäsen ja lahjoitat yli 50 €, laita myös oma nimesi ja osoitteesi lahjan lähettämistä varten.)

Rahankeräyslupatiedot s. 2.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI06 5114 0220 0380 63	BIC OKOYFIHH
Saaja Mottagare	Evangelinen lähetysyhdistys - ELY ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Kannatuskohde: Joulukeräys Oma seurakunta:
Maksaja Betelare		Viltenro Ref. nr
Allekirjoitus Underskrift		Eräpäivä Förf. dag
Tiliä n:o Från konto nr		Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.
Betalingen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

Laulu luo joulun

Siionin kannel on evankelisen herätysliikkeen laulukirja ja siinä on 'Joulu'-otsakkeen alla kaksikymmentäkolme laulua. Vaikka joulu ja sen tapahtumat ovat niissä yhdistävä teema, ne käsittelevät myös monia keskeisiä kristillisiä uskonkäsityksiä. Joulu ei jää irralliseksi asiaksi suhteessa kaikkeen muuhun, mistä uskonharjoitus ja hengellinen kokemus muodostuvat. Evankelinen uskontulkinta ja sen mukainen kristillisen kokemuksen kuvaus heijastuvat selvästi monista Siionin kanteleen joululauluista. Tarkastelen tässä muutaman laulun sisältöä.

Seimi ja risti

Jeesus-lapsi on luonnollisesti laajasti esillä joululauluissa. Sanoitukset ovat Vapahtajan syntymän merkityksen tulkintaa sekä teologisesti että henkilökohtaisesti. Ranskassa 1600-luvulla syntynyt *Heinillä härkien kaukalon* (SK 11) on kaikkein rakastetuimpia joulumusiikin klassikoitamme. Tarina nukkuvasta pienokaisesta kerrotaan siinä koruttomasti mutta silti hyvin koskettavasti.

Tekstin kerronta ei kuitenkaan rajoitu vain tarkastelemaan viatonta lasta härkien sierainten alla, vaan näkökulma rävähtää yllättäen universaaleihin mittoihin. Siinä samassa enkelparven tie johtaa paikalle ihastelemaan suurinta mahdollista rakkautta. Kysymys on Jumalan suunnitelmista lunastaa ihmiskunta takaisin itselleen. Jumalan syntymä ihmiseksi ei kosketa pelkästään ihmiskuntaa vaan myös taivaallinen joukko haluaa katsahtaa tähän suureen salaisuuteen (1.Piet.1:12, VKR).

Lopulta tarina suuresta rakkaudesta huipentuu kuoleman uneen nukkuneen Vapahtajan luo. Ristillä, ryövärin rinnalla, nukkuu puhtain uhri. Juuri tuossa uhrissa paljastuu Jumalan rakkauden lopullinen suuruus ja sen vastustamaton ylivalta.

Joulu – toivon juhla

Monien joululaulujen viehätysvoima liittyy osuviin symbolisiin ilmaisiin ja niiden luomiin herkullisiin mielikuviin. Tästä olkoon esimerkkinä saksalainen *On ruusu Iisain juuren* (SK 9). Kukkaan puhjennut ruusu viittaa Herramme syntymään. Kielikuvan avulla saadaan tehokkaasti herätettyä laulajan mielikuvi ja siten hänet vedettyksi mukaan sisäiselle matkalle aikojen halki aina ikuisuuteen saakka kumartamaan Kaikkivaltiasta Jumalaa.

Vertauskuvallisten ilmaisujen avulla hahmottuvat kuitenkin samalla historian suuret linjat. Laulussa todetaan muinaisten ennustusten täyttyneen. Jumalan suunnitelmat toteutuvat. Ihmiskunnan suurin ongelma ratkaistaan, kun synniltä ja kuolemalta riistetään niiden ote ihmisestä. Joulun ihme avaa kansoille toivon. Kristuksen syntymä tuo maailmaamme tuoksun taivaasta.

Joulun tunteet

Joululaulut puhuttelevat ja koskettavat meitä, koska ne usein kuvaavat henkilökohtaista kokemusta ja joulun ilosanoman herättämiä tunteita. Joulu on juuri sen vuoksi tärkeä, että se johdattaa ihmisiä

kokemaan sydämessään kaukais-
ten tapahtumien yksilölliset vaiku-
tukset. Puolisentoista vuosisataa
sitten eläneellä ruotsalaisella Carl
Olof Roseniuksella oli omakohtai-
nen lähestymistapa joulun uni-
versaaliin sanomaan, kuten huo-
maamme laulussa *Nyt riemuitsen,
nyt riemuitsen* (SK 10).

Rosenius, evankelisen uskon mies,
kuten Aapeli Saarisalo häntä luon-
nehti, avaa joulun yksilöllistä mer-
kitystä. Tätä laulua laulettaessa,
jokainen joutuu oman uskonkoke-
muksensa äärelle, pohtimaan omaa
asemaansa Jumalan edessä. Laulu
sisältää kutsun miettiä, minkä tun-
nereaktion Jumalan Poika, rakkain
veljemme, meissä herättää. Saako
seimen lapsi riemun sävelet soi-
maan mielessämme? Nostaako
Jeesuksen samaistuminen meidän
inhimilliseen kokemukseemme pin-
taan iloa, lämpöä ja kiitollisuutta?
Alkaako peräti laulattaa?

*Näin Jumalamme armon tuo,
saat tulla seimen lapsen luo,
saat tulla seimen lapsen luo,
ja laulaa riemuiten.*

Yksityinen mutta myös jaettu

Ainostaan muutamat joululaulut
vaikuttavat subjektiivisilta mietel-
miltä, joissa yksityinen ihminen
pohtii ikuisten totuuksien äärellä
omaa paikkaansa Jumalan maail-
massa. Useammin laulut ovat yh-
teisen kokemuksen jakamista. Niis-
sä pääsemme liittymään johonkin
suureen ja merkitykselliseen.

Näin tapahtuu Jaakko Löytyn lau-
lussa *Nyt taivaat avautuu* (SK 27).
Siinä jokaista kutsutaan laulamaan,
koska Poika on syntynyt maail-
maan. Kaikkia pyydetään jakamaan
joulun yhteistä kokemusta:

*Nyt huolet unohtuu,
ja kukat peittää maan,
kun kansa kokoontuu
Herraa vastaanottamaan.*

Ylistys ja kunnia

Yhtä lailla kaikkia koskeva on kut-
su yhteiselle mielen matkalle Bet-
lehemiin laulussa, *Lähdetään nyt,
vanhat, nuoret* (SK 26). Matteuk-
sen evankeliumissa Jeesuksen
syntymäkertomusta seuraa kuvaus
itämaan tietäjistä lahjoineen Jee-
susta kumartamassa (Matt.2:1-
12). Amanda Packalén on kui-
tenkin kääntänyt tämän laulun
sanoituksessa asiat päinvastaiseen
järjestykseen verrattuna raamatun
kertomukseen. Itse asiassa Va-
pahtajamme elämän ja kuoleman
vuoksi kääntyvät kaikki keskeiset
asiat pääläelleen. Niinpä tässäkin
laulussa me menemme seimen luo
vastaanottamaan lahjoja, emme
antamaan niitä. Jeesus tekee köy-
hät rikkaiksi ja vapauttaa syyllisyy-
den uuvuttamat synnin taakkojen
alta.

Ylistys, kiitos ja kunnian osoittami-
nen joulun lapselle, Jeesukselle, on
useissa joululauluissa toistuva tee-
ma. Joulu ei ole pelkkää hämyisää
tunnelmointia seimen kahisevien
olkien päälle lasketun pienokaisen
äärellä. Kysymys ei ole vain yhdes-
tä pienestä ihmisestä, epähygieeni-
sissä oloissa syntyneestä vauvasta,
vaan kaikkeuden Jumalasta ja Hä-
nen kunniansa ilmestymisestä.

Packalén ilmaisee koruttoman yti-
mekkkäästi olennaisen: Kysymys on
jostakin paljon suuremmasta kuin
vain siitä mitä me sisimmässämme
tunnetta, tai mahdollisesti emme
tunne. Taivas on koko ajan ylistystä
täynnä. Vaatimatonkin veisuumme
yhdistää meidän äänemme taivaal-
liseen ylistyskuoroon.

*Veisataan siis, vanhat, nuoret
kunniaksi Jeesuksen,
äänemme näin täältä liittyy
kiitoslauluun enkelten.*

Joulun rauha

Betlehemin paimenet kuulivat ensimmäisenä jouluyönä enkelien ylistyksen: *”Jumalan on kunnia korkeudessa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.”* (Luuk.2:14) Ei olekaan mikään ihme, että juuri rauhaan viitataan myös varsin monessa Siionin kanteleen joululaulussa.

Jumalan tarkoitus on, että kansat ja ihmisryhmät eivät olisi sotajalalla toisiaan vastaan. Yleisessä kielenkäytössä rauha onkin sitä, että sota ja väkivalta ovat tykkänään poissa. Tiedämme kuitenkin, että raamatun ajan ihmiset ymmärsivät rauhan käsitteen paljon laajemmin. Rauha, *shalom*, merkitsi vaurautta, hyvinvointia, elämän tasapainoa, sisäistä sopusointua ja levollista elämäntapaa. Kaikkea tätä joulurauha voi edelleen merkitä meille. Jeesusta juhlistaankin jouluna juuri Rauhan Ruhtinaana. (Jes.9:5)

Kauko Veikko Tammisen kirjoittamassa joululaulussa *Joulurauha anna meille (SK 13)* joulurauha viittaa sellaiseen sisäiseen tilaan, joka on koettavissa ennen kaikkea hengellisesti, olemuksemme syvimällä tasolla. Siinä rauha tarkoittaa anteeksi saamista ja armahdetuksi tulemistä. Ihmisen asema muuttuu Jumalan edessä: hän pääsee pois tuomion ja pelon alta.

Tamminen toteaa, että ilman Jeesusta mieli on rauhaton ja koko olemusta varjostaa syksyn synkkyys. Sisäisen rauhan edellytyksenä on rauha Jumalan kanssa. Se puolestaan on seurausta Jumalan jatkuvasta pelastustyöstä ja kaikista niistä toimista mitä Jumala on historian kuluessa toteuttanut ja toteuttaa.

Laulut luovat joulun tunnelman

Joululaulut ovat tyypillisesti perinteellisiä, joista monista on tullut melkein kaikkien tuntemia ja rakastamia hittejä. Esimerkiksi seurakuntien joulukäytötiset *Kauneimmat joululaulut* -tilaisuudet vahvistavat tätä perinnettä.

Mutta on ilahduttavaa, että myös uudempaa laulutuohtantoa on päätenyt usein laulettujen joululaulujen joukkoon. Joululaulujen asema on vahva kristillisessä perinteessämme. Olisi vaikea ajatella joulunviettoa niin, ettei koskaan kuule joululauluja tai ettei ollenkaan pääsisäi niitä laulamaan. Oikean joulutunnelman syntymisessä juuri joululauluilla on keskeinen rooli.

Elinvoimainen perinne

Jotkut uudemmissa joululauluista ovat suhteellisen nopeasti saavuttaneet klassikon aseman. Eräs sellainen on Pekka Simojoen *Niityillä lunta, hiljaiset kadut (SK 31)*. Sen tekstissä on viittauksia oman aikamme ilmiöihin, joten se puhuttelee juuri tämän ajan ihmisiä. Laulussa on niin juhlavuutta kuin julistavuuttakin, jolloin se on kannanotto maallistumisen trendejä vastaan aikamme joulunvietossa. Kaupallisuuden vastapainoksi siinä korostetaan joulun olennaisia elementtejä: Jeesus-lapsi syntyy todellisen toivon tuojaksi ristiriitojen ja ongelmien riuduttamalle ihmis-kunnalle.

Simojoelle joulu tarkoittaa ennen muuta sydämen avaamista ja Vapahtajan kohtaamista. Hän korostaa uskon löytymistä tienä todelliseen juhlaan. Joulun lapsi ei ainoastaan säväytä tunteita vaan hänet kutsutaan elämän Herraksi. Silloin rakkaus pääsee ohjaamaan ihmistä senkin jälkeen, kun joulu on ohi ja käsillä on arki. Joulu on juhla, jota vietetään vain rajatun ajan keskitalvella, mutta joulun suurten teemojen vaikutukset voivat olla pysyviä. Simojoen sanoin: *”Ikkuisen joulun jos tahdot löytää, sydämesä avaa ja kohtaat Vapahtajan.”*

Harri Kuhalampi

Tähden kertomaa

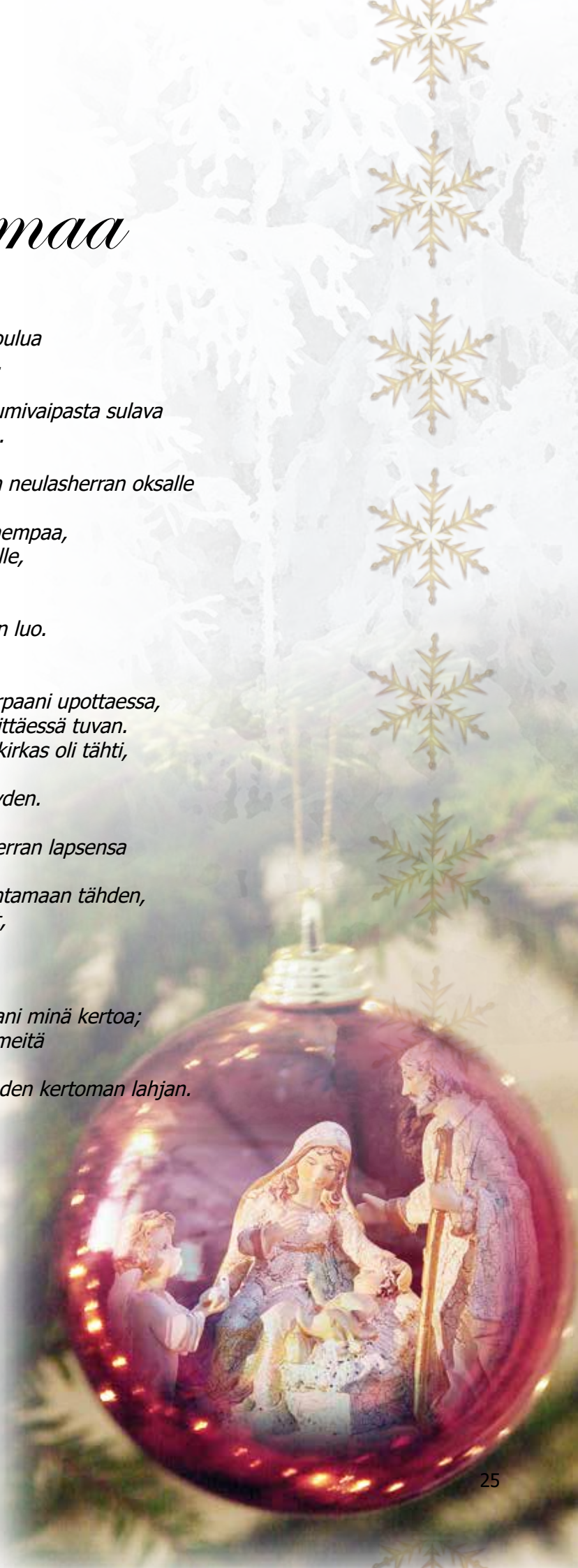
*Pienet lumihiutaleet piirittävät ajatusteni joulua
ja kynttilät sytyttävät muistojen kuvajaiset.
Kuusenlatvan hopeinen koristus,
yhteinen jännitys siitä, kuinka tuuhea on lumivaipasta sulava
kuusi tänä jouluna ja yltääkö latva kattoon.*

*Pieni käsi kurottamassa vihreyttä hohtavan neulasherran oksalle
valtavaa kiiltävää lasipalloa,
josta kirkkaat silmät heijastuvat kohti vanhempaa,
riemastuneina siitä, että latva yltää korkealle,
kun sinne asetetaan kimaltava tähti
heijastamaan sitä oikeaa,
joka johdatti viisaat Itämaan tietäjät lapsen luo.*

*Niin mummi sängyn vieressä kertoi,
lampaantaljan lumenvilkeeseen lämpöön varpaani upottaessa,
rusinapullan ja joulupuuron tuoksun lämmittäessä tuvan.
Kertoi, miten ajan halki he kulkivat ja niin kirkas oli tähti,
että se valollaan läpäisi pimeyden.
Sillä se valo, joka talliin syntyi, peitti pimeyden.*

*Kapaloin tämän muiston, niin kuin Maria kerran lapsensa
ja kätken sydämeeni rauhan siitä,
että yltää latvaan tänäkin vuonna käsi ojentamaan tähden,
jotta jälleen kirkkaat silmät ja pienet kädet,
haurasta lasipalloa ripustaessa,
saavat kokea saman luottamuksen ja ilon
kun kirkkain valo syttyy maailmaan.
Tähden latvaan asettaessani saan vuorostani minä kertoa;
se valo syntyy loistamaan ja se johdattaa meitä
niin kuin viisaita tietäjiä aikanaan,
jotta saisimme joka joulu vastaanottaa tähden kertoman lahjan.*

Sirkku Lähdesmäki

Kirvesmiehen perhe

Joulu tapahtui perheessä. Siskot ja veljet kertoivat kaverilleen, isä asiakkailleen, äiti naapureille ja sukulaisille: "Lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille." Kolmen vuosikymmenen ajan Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä ja Rauhan Ruhtinas oli Jooseppi kirvesmiehen perheen nuorin jäsen. Totteli äitiä, auttoi isää ja yritti vaihtelevalla menestyksellä tulla toimeen velipuolien ja siskopuolien kanssa. Joulun odotus perhekuvassa:

Keskellä: Maria, vielä hämmentynyt, vasta leivottu suurperheen äiti. Nasaretilaistytöllä, niin kuin kaikilla tytöillä aina ja kaikkialla oli unelmansa suuresta rakkaudesta, miehestä ja lapsista. Miestään ei kukaan odottanut pääsevänsä itse valitsemaan, mutta Maria uskoi toisten tyttöjen tavoin, että Jumala pystyisi ohjaamaan isän valintaa yhtä hyvin kuin hänen omaansakin, ja oli varmasti uskossaan aivan oikeassa. Kun isä sitten oli valintansa tehnyt, Maria oli sitä aikansa mielessään maistellut ennen kuin sanoi yhtään mitään. Leskimies, lapsilauman isä – tällaista unelmaa hän ei ollut osannut uneksia. Mutta hän oli rukoillut ja oli saanut mitä pyysikin, nimittäin lämpimän rakkauden Joosefiin. Kaikki oli ollut hyvin.

Unelman toinen osa, oma lapsi – kaikkein salaisimmissa toiveissa Se Lapsi. Sen toivominen oli kuin olisi hamunnut lottovoittoa. Varmaa oli, että joku sen joskus saisi, mutta mahdollisuudet päästä itse tuoksi onnelliseksi olivat olemattomat, toivojia kun oli niin monta, eikä Jumalan aikatauluista voinut tietää. Kunnes sitten Marian tavanomaisen nasaretilaiskodin yksinäiseen hetkeen oli ilmestynyt valtava, loistava olento, joka oli kertonut, että Messiaan syntymään oli aikaa yhdeksän kuukautta ja että äidiksi valittu oli hän, Maria Daavidin suvusta. Se oli ollut pelottava kokemus, eikä hän ollut aluksi oikein ymmärtänyt, mistä oli kysymys, kun hääpäiväänkin oli vielä kuukausia aikaa. Enkelin selitys ei ollut tehnyt selväksi kaikkea, mutta kuitenkin sen, että lapsi olisi Jumalan eikä Joosefin, ja Maria vastasi Jumalalle kyllä, niin kuin oli aina ennenkin tehnyt.

Joosef oli ottanut asian raskaasti. Hän ei uskonut, että se, jolle Maria oli antanut suostumuksensa, oli Jumala, kunnes Jumala oli itse tullut apuun ja selittänyt asian. Naapureille Jumala ei kuitenkaan selittänyt mitään, ja heidän ilkeät puheensa olivat ensimmäisenä piikkinä puhkoneet sitä valtavaa riemun kuplaa, jossa Maria, enkelin sanojen mukaan Armoitettu, eli. Piikkejä tulisi myöhemmin lisää: Miksi Jumala antaa poikansa syntyä likaiseen talliin, olkikuvolle? Miksi hänen syntymäänsä juhlivat vain pakanatietäjät ja

muutama paimen? Miksi temppelin vanhus, Simeon sanoo: "Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä?" Tulevan suurperheensä keskellä Maria iloitsee mutta aavistelee myös tulevia varjoja.

Mariasta oikealla: Joosef, uudelleen avioitunut leskimies Nasaretin kaupungista. Kirvesmies, jonka sydän oli vaimon kuoltua löytänyt uuden toivon Marian, kainon sukulaistytön, lämpimistä silmistä. Mies, joka oli kiittänyt Jumalaa sen päivän iltana, jolloin tytön isä oli hyväksynyt hänen kosintansa. Lohdutettuna hän oli peitellyt pikku poikansa vuoteeseen ja hymyillyt tyttärilleen ajatellessaan, että nyt hänen kotiinsa palaisi kaivattu ilo ja rauha. Pojat saisivat lempeän äidin ja tyttäret jonkun, joka ymmärtäisi heidän vaateasioitaan ja naiseksi kasvamistaan ja osaisi opettaa heidät hallitsemaan ne kodin taidot, joissa äiti oli alkanut heitä opastaa ennen kuolemaansa. Tuntui hyvältä kääntyä pois katsomasta menneisyyteen ja kohdistaa katseensa tulevaisuuden moniin, hyviin vuosiin.

Pian menneet vuodet olivat kuitenkin saaneet taas ylleen kultauksensa. Hän katui katkerasti, että oli jo aikuisena miehenä antanut itsensä joutua nätin tytön ruskeiden silmien lumoihin. Mitä tekee kunniallinen, rakastunut mies kuultuaan morsiameltaan, että tämä on raskaana? "Pyhästä Hengestä", tyttö sanoo, kun kerran sulhanen ei ole häneen koskenut. Sitä Joosef oli tuskailnut monta unetonta yötä. Olisiko hänestä morsiamen petoksen peittäjäksi ja toisen miehen lapsen kasvattajaksi? Voisiko hän paljastaa Marian ja antaa hänen näin ehkä joutua kivitettäväksi? Saisiko hän selville lapsen isän, ja onnistuisiko hänen jotenkin vähin äänin purkaa kihlaus Marian kanssa ja saada tyttö avioon tuon toisen kanssa?

Tuloksettomiin pohdiskeluihinsa uupuneena Joosef oli viimein nukahtanut, ja silloin lapsen Isä oli ilmoittanut hänelle olemassaolostaan. Unessa, jota Joosef ei olisi ikinä

pystynyt itse keksimään, hän oli tavannut enkelin, joka vakuutti hänelle, että se uskomaton mahdollisuus, jota ei oikeastaan edes ollut voinut ottaa huomioon, olikin oikea: Maria oli puhunut totta, ja lapsi jota hän neitseenkohdussaan kantoi, oli Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja.

Sanoma oli niin valtava helpotus, että Joosef ei enää hetkeäkään epäröinyt, vaan jatkoi hääsunnitelmien tekemistä kaikessa rauhassa, niitä edes kiiruhdamatta. Nyt

eteen oli äkkiä tullut vaikea, ennalta suunnittelematon matka Betlehemiin. Tuntui tärkeältä ottaa Maria mukaan. Joosef uskoi, että lapsen oli nimenomaan tarkoitus syntyä siellä, profetoiden sydänmailla. Perhekuvaan Joosef asettuu askeleen päähän vaimonsa taakse. Tämä on tästä lähtien hänen paikkansa. Tukena ja turvana, mutta taustalla, sen pian syntyvän lapsen elättäjänä, jonka maailma tulee tuntemaan Marian poikana. Joosefin määrätietoinen ryhti kertoo, että hän on päättänyt ottaa kantaakseen tämän taakan, jota Jumala hänelle tarjoaa, ja rukoilee ettei kantaessaan kompastuisi.

Joosefista oikealla: Joosefin tyttäret, isoja tyttöjä jo kaikki, pikkuveljiä hoitaneita, isän yksinäisten vuosien tiskit tiskanneita, lattiat luutunneita, vuoteet sijanneita, pyykit pesseitä. Enää ei kulu kauaakaan, ennen kuin isän on aika järjestää jokaiselle oma mies ja oma koti. Tyttöinä he ovat tämän perheen jäseniä vain tilapäisesti. He katoavat kotinurkista ennen äitipuolen esikoisen aikuisikää.

Nyt tytöt katsovat itseään vain hiukan vanhempaa nuorta naista, joka on tullut ottamaan heidän paikkansa heidän lapsuudenkotinsa emäntänä. Isoin sisko miettii, miten tämä mahtaa selvitä esikoisen hoidosta. Hermostuuko ja hätäileekö? Uskaltaako äitipuolta neuvoa, jos siltä tuntuu? Nuoremmatkin tytöt ovat tottuneempia lapsenhoitaja kuin tämä tuleva äiti. Isosiskot uskovat vaikuttavansa ennen lähtöään pikkuveljen elämään vielä monella tavalla: kapaloiden vaihtajina, muusattujen hedelmien syöttäjinä ja ensimmäisten leikkien opettajina. Sitten olisi omien vauvojen, tavallisten vauvojen, vuoro.

Siskot eivät oikein jaksaa ymmärtää kaikkea uuteen vauvaan liittyvää outoa, mutta sen he ovat Marian kasvoista oivaltaneet, että Messiaan äitinä olo vaatii myös uhrauksia. Isosisko huomaa joskus melkein säälivänsä Mariaa, ja pienin sisko kiittää salaa iltarukouksissa Jumalaa, että tämä näki arvolliseksi Marian eikä hänet.

Mariasta vasemmalle: Jooseppi kirvesmiehen pojat ja perilliset, Jaakob, Joosef, Simon ja Juudas, oikealta vasemmalle ja vanhimmasta nuorimpaan. Äidin puutteessa vähän villiintynyttä, lujasti yhtä pitävää joukkoa. Jaakob katselee karsaasti perheen uusinta jäsentä ja hänen vauvavatsaansa. Jotakin hämääriä niihin liittyy. Miksi isä aikoo viedä Betlehemin tärkeälle kirjautumismatkalle Marian, jonka kanssa hän on vasta kihloissa, eikä häntä, perheen esikoispoikaa? Hänestä olisi sentään siellä ihan apuakin, toisin kuin tuosta jo vaappuen kävelevästä, pullistuneen keskivartalonsa kömpelöksi tekemästä naisenpuolesta. Pelko kouraisee pojan sydäntä, etteivät uudet tulokkaat vain veisi isän sydämessä hänen paikkaansa.

Joosef-poika katselee uutta äitipuolta suopeammin. Se on nätti ja mukava, mutta erilainen kuin oma äiti, josta hän muistaa vielä lämpimät kädet ja napakat puheet ja raikuvan naurun. Olisiko äiti pahoillaan, jos hän alkaisi sanoa tätä uutta Mariaakin äidiksi? Nythän se oli ihan oikea äiti, kun sille oli tulossa vauva. Simon ja Juudas, pienimmät, kiistelivät äsken siitä, kumpi saisi istua Marian sylissä. Nyt on kina loppu, ja kumpikin mulkoilee äkäisenä himoittuun sylipaikkaan leviävää vauvakumpua, joka vie sekä istumapaikan että Marian ja isän huomion. Kestää varmasti hirveän pitkään ennen kuin kummun tulokkaasta on edes leikkikaveriksi. Tunnelma ei ole korkealla.

Keskellä, kätkössä äitinsä sydämen alla: Joosua, Marian Poika ja Joosefinkin pojaksi kirjattava, jolle annettava nimi merkitsee "Herra pelastaa", koska, sanoo enkeli, "hän pelastaa kansansa sen synneistä." Tavallisen arameankielisen nimen tulee saamaan pikku juutalaispoika, joka ei vielä tunne nimeään, sen merkitystä, eikä vielä moneen vuoteen syntymänsä jälkeenkään arvaa päätyvänsä maailmanhistorian lehdille latinalaisittain Jeesuksena Kristuksena, joka todella toteuttaa enkelin ennustuksen. Jumalan Poika – Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas – kasvaa nuoren nasaretilaistytön kohdussa ja Jooseppi kirvesmiehen turvissa. Hän liikuttelee raajojaan lapsiveden täyttämässä ahtaassa maailmassa, johon hän on yhdeksäksi kuukaudeksi suostunut, jotta kaikilla maailmaan milloinkaan syntyvillä vauvoilla olisi tulevaisuus ja olisi toivo. Hän on alusta asti Immanuel, Jumala meidän kanssamme.

"Lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meille. Hän kantaa valtaa hartioillaan." Kirvesmiehen perheeseen kuuluu tuon kuopuksen ansiosta jäseniä, joista Joosef ei koskaan tullut tietämään mitään. Jeesus nimittäin sanoo: "Se, joka tekee Jumalan tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini." Näitä perheenjäseniä on niin valtava joukko, ettei kukaan pysty sitä laskemaan, "ihmisiä kaikista kansoista ja heimoista, ja sukukunnista, ja he [puhuvat] kaikkia kieliä". Myös suomea ja kaikkia sen murteita.

Mekin kuulumme kirvesmiehen perheeseen.

Lähdeaineistoa: Jes.9:5; Miika 5:1; Matt.1:18-25; 2:1-12; 13:55-56; Mark.3:31-35; 6:3; Luuk.1:26-56; 2:1-40; Joh.7:3-5; Apt.1:13,14; Room.1:3; Gal.1:18,19, Ilm.7:9-10.

Tsege-tsege ja kumiämpäri

Rytmisoitinimen nimi, Tsege-tsege, kuvaa hyvin sillä aikaansaatavaa ääntä.

Kuva1: Tarvitset noin 20–25 cm pituisen puupalikan, laudanpätjän lyöntialustaksi, kruunukorkkeja, nautoja joissa kunnon kanta, isomman naulan reikien tekemiseen, vasaran sekä tarvittaessa palasen hiekkapaperia palikan hiomiseen. Tee reiät kruunukorkkeihin isompaa nautaa käyttäen kuten kuvassa.

Kuva2: Naulaa korkit hiottuun palikkaan löysästi, niin että ne mahtuvat liikkumaan vapaasti. Jos haluat kirkkaamman äänen voit irrottaa korkeista tiivisteistä, sormia kannattaa varoa! Korkkeja ei tarvitse välttämättä nautata molemmille puolille palikkaa.

Sitten vain soittelemaan iloisia rytmejä, vaikka pa reippaita Siionin kanteleen lauluja säestäen.

Kuva1

Kuva2

Afrikassa osataan tarvittaessa kierrättää materiaalia. Olen nähnyt puhjenneesta **trakto- rin takarenga**an sisäkumis- ta tehdyn ison ämpärin.

Tämä on siitä kopioitu pienoismalli hieman soveltaen.

Kuva1: Tarvitset n. 10 cm pät-
kän mopon tai polkupyörän si-
säkumia, taipuisaa rautalangaa
tai vastaavaa, pihdit ja kontak-
ttiliimaa. Voit kysyä jostakin ren-
gasliikkeestä tai pyörähuollosta
käytettyjä sisäkumeja jos ei
kotoa löydy. Mopon renkaasta
on helpompi tehdä, suosittelen
sellaista.

Kuva2: Taivuttele rautalangas-
ta ämpärin yläosan kokoinen
rengas. Sovita ja mittaa välillä
meneekö kumipätkä pyöristet-
tynä renkaan läpi. Rautalangaa
kannattaa laittaa ainakin kolme
kierrosta hieman kiertäen. Pujota kumipätkä
renkaan sisään ja taivuta se renkaan päälle ku-
ten kuvassa. Jotta tämä taite olisi tiukka, on rau-
talankarenga oltava sen verran iso että kumi
venyy hieman taitettaessa.

Kuva3: Leikkaa kumin taitteeseen pienet viillot
vastakkaisille sivuille. Näiden reikien kautta pu-
jotat rautalangan ämpärin sangaksi kiinnittäen
sen kiertämällä rautalankarengaaseen. Purista
pihdeillä liitos tiukaksi.

Levitä liimaa alaosaan tasaisesti noin 1 cm le-
veydeltä. Anna kuivua hetken ja purista sitten
reunat vastakkain.
Laita muutama pyyk-
kipoika puristimiksi
varmistamaan liitoksen
pitävyys. Anna kuivua
tunnin pari.

Askarteluterveisin,
Mikko-Matti Rinta-Harri

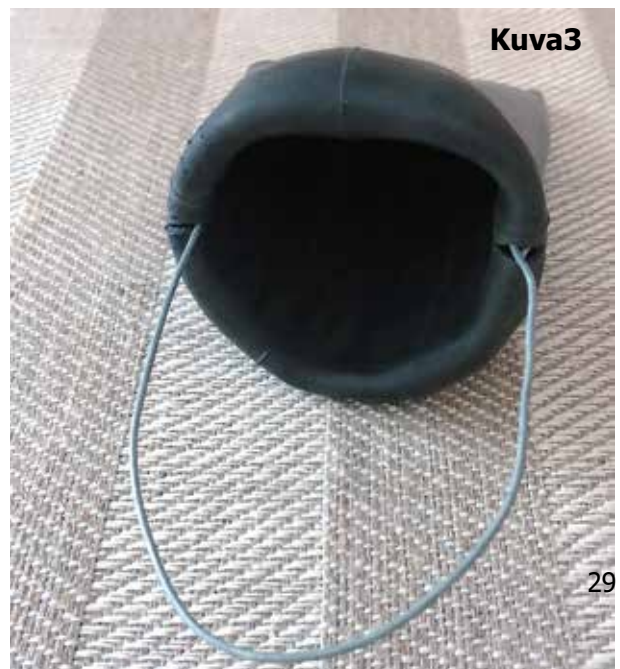
Askartelukuvat Mikko-Matti,
viereinen kuva Antero
Rasilainen.

Kuva1

Kuva2

Kuva3

Ruokaisa pannari

Pannaritaikina (uunipannullinen/pellillinen)

6 dl	maitoa
3 dl	vehnäjauhoja
3	kananmunaa
n. ½ dl	ruokaöljyä
1 tl	suolaa
	mustapippurirouhetta
	paprikajauhetta
	basilikaa
	(kirveliä)

Täyteaineet

350 g	perunaa (kuorittu)
1 pkt	pekonia
1	sipuli
½	paprikaa
n. 100 g	Aura-juustoa

Pannaritaikinan valmistus

1. Mittaa jauhot astiaan, kaada päälle n. puolet maidosta ja sekoita tasaiseksi.
2. Lisää kananmunat ja sekoita. Lisää loppu maito ja öljy.
3. Lisää suola ja mausteet. Sekoita tasaiseksi.

Täytteen valmistus

1. Kuori ja suikaloi perunat sekä levitä uunipannulle leivinpaperin päälle (kerros tulee täyteaineiden alimmaiseksi).
Vinkki: Perunat voi myös raastaa isolla terällä. Myös joku kone sähköllä tai ilman on näppärä :)
2. Pilko pekoni ja paprika suikaleiksi sekä kuutioi sipuli. Ruskista pekoni ja lisää joukkoon kuullottumaan paprika ja sipuli. Jos siltä tuntuu, niin joukkoon voi lisätä tilkan ruokaöljyä. Lisää nämä ainekset perunasuikaleiden päälle.
Vinkki: Pekonin voi jättää pois tai korvata jollakin muulla esim. kasviksilla tai jopa kalalla/lihalla. Mahdollisuuksia on monia :)
3. Murusta/hienonna Aura-juusto ja lisää muiden täyteaineden päälle uunipannulle.
Vinkki: Jos pidät voimakkaammasta Aura-juuston mausta, voit halutessasi laittaa koko 170 gramman paketin. Ja jos joku ruokailijoista ei pidä siitä ollenkaan, voit jättää osasta sen pois (toinen kuva ylhäältä).

Lopuksi

4. Kaada pannaritaikina täyteaineiden päälle uunipannulle.
5. Paista uunin alatasolla tai kiertoilmauunin keskitasolla 200 °C n. 30-40 min.

Tarjoa lämpimänä, jolloin parasta :)
Maukasta myös esim. seuraavana päivänä lämmitettynä :) Ja joku tykkää kylmästäkin...

Uudet Rukouspusseja

Ely-ystävät ovat valmistaneet **Aarrearkkupasuja** talven 2018 aikana Haminassa. Pienet rukous- ja laulutyyneet ilahduttavat kaikenikäisiä viikon jokaisena päivänä. Aarrearkkuspussin myynnillä tuetaan Elyn Aarrearkkutyötä, jota tehdään lasten, perheiden ja isovanhempien parissa.

Pusseja voi ostaa Elyn toimistolta ja työntekijöiltä tilaisuuksissa.

Hinta 23 €/pusi
(sis. 7 rukoustyyneä)
+ postikulut
(paino 145 g/pusi)

Tilaukset ja tiedustelut:

ELY ry
ely@evangeliset.net | p. 040 415 9416
Kokkolantie 12 | 43500 Karstula

- *Valo voittaa pimeyden -*
Hyvää Joulua ja
Onnellista Uutta Vuotta 2020

Veikon kone /
Latomäen Sähköliike Ky
Kustaa Tiituntie 2 | 62100 Lapua

Tilitoimisto
SARI PENNANEN

www.tilitoimistosaripennanen.com

*Luotettavaa
sahatavaran
kauppaa
jo 35 v ajan*

Woodagent Niemelä AY, Laihia

NÄKIN KULJETUS OY

Kuljetuksia vuodesta 1952

Kannusjärvi, Hamina

www.nakinkuljetus.fi

*S*iihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa.

Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heillä ei ollut tilaa majapaikassa.

Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seisoj Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille:

”Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä.”

Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: - Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.

Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: ”Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti. He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuulivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken, mitä oli tapahtunut, ja tutkiskeli sitä.

Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.

Luuk 2:1-20